

Skleněný
můstek
2016

D Renata Gavenčiaková Predstihnutelná

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Renata Gavenčiaková © 2016

Skleněný můstek s.r.o. © 2016

ISBN 978-80-7534-124-2

Obsah

Prolog

- 1. Kapitola**
- 2. kapitola**
- 3. kapitola**
- 4. kapitola**
- 5. kapitola**
- 6. kapitola**
- 7. kapitola**
- 8. kapitola**
- 9. kapitola**
- 10. kapitola**
- 11. kapitola**
- 12. kapitola**
- 13. kapitola**
- 14. kapitola**
- 15. kapitola**
- 16. kapitola**
- 17. kapitola**
- 18. kapitola**
- 19. kapitola**
- 20. kapitola**
- 21. kapitola**
- 22. kapitola**
- 23. kapitola**
- 24. kapitola**

Epilog

Prolog

Appalačské lesy, oblast Severní Karolíny, Lykajské království

Neohlížej se a běž, honilo se jí hlavou, zatímco utíkala hustým lesem. Bolest neexistuje, utíkej, opakovala si stále dokola, když její chodidla dopadala na ostré kameny, které její bosé nohy řezaly jako břitvy. Už jen pár minut, nepřestávala se povzbuzovat, jakmile zakopla o kořen stromu a spadla na zem. Nic necítíš, obezřetně si prohlédla své zakrvácené zápěstí a odřenou kůži na kolenou.

„Adamaris!“ Ozvalo se mezi stromy hlasité volání, které ji donutilo hned pohotově vstát a pokračovat v běhu. „Adamaris, neutíkej přede mnou! Všechno bude jinak, slibuju!“ Zoufale se ohlédla za sebe a přes temný závoj stromů, kolem kterého probíhala, mohla jasně spatřit siluetu muže, jenž jí byl těsně v patách.

Ne, nic už nemůže být jinak! Ona nechce, aby bylo něco jinak! Už to nechce!

„Adamaris, lásko, tak přeci zastav!“

Lásko, zkoušela si chuť tohoto slova na jazyku. Jak zvláštní, teď je jeho láskou? Po dvaceti pěti letech je jeho láskou? Přeskočila další větev, co se jí objevila pod nohama. Už jen kousek a bude u hranic, už jen kousek! Do celého těla se jí vlil nový adrenalin. Ten kousek pro ni znamenal všechno. Konec ponižování, konec posměšných pohledů, konec opovrhování, konec jejího starého života a začátek nového, konec Gavana. Především konec Gavana.

Už jen tři kroky, očima fixovala ten malý potok, oddělující Lykajské království od lidského světa. Jsem už tak blízko, pomyslela si chvíli před tím, než ztuhla a uskočila zpátky o dobré tři metry. Ne, zaúpěla zničeně, jakmile uviděla, že se v kouři prachu před ní objevuje silueta muže, kterého nenáviděla víc než samotné peklo.

„Adamaris, lásko!“ zakňoural a udělal k ní zase pár kroků. Adamaris ale prudce ucouvla a začala hledat nějakou větev nebo kámen, se kterým by se před ním mohla bránit. „Neutíkej přede mnou, moc mě bolí vidět, jak se mi vzdaluješ,“ kňučel.

Ne, nic ji nedokázalo odradit od jejího prvotního cíle utéct, nic! Očima tékala po únikové cestě, kterou Gavan zatarasil.

„Prosím, lásko, řekni něco, cokoliv,“ žadonil, sledujíc Adamarisino napjaté tělo, připravené ke skoku.

„Jdi mi z cesty,“ splnila jeho přání a zároveň si slíbila, že to bylo naposledy, kdy udělala to, co jí řekl. Naposledy!

„Tak tohle ti jako jediné splnit nedokážu, prosím Adamaris, neubližuj mi,“ žadonil, zatímco se k ní pomalu přibližoval.

„Já ti ale chci ubližovat,“ řekla ledově a tčkala po jeho urostlé postavě, která byla oproti té její vysoká a mohutná. Měl dokonale vypracované tělo a ostře řezané rysy. Byl jednoduše sen každé ženy. Dříve si myslela, že by mohli mít nějakou budoucnost, kdyby přestal žít minulostí a začal se na svět dívat jejíma očima, očima, které bývaly kdysi plné lásky.

Tak naivní, pomyslíla si znechucena sama se sebou.

„Říkám ti to naposledy Gavane, jdi mi z cesty, jinak ti ublížím,“ vyhrožovala.

„Je mi jedno, jestli mi ublížíš, vydržím všechno. Musí být ještě cesta, nějaká naděje, jak tě získat zpátky,“ pravil zoufale a nepřestával se k ní přibližovat.

„Není žádné cesty,“ zavrčela a cítila, jak se kolem jejího těla začíná zhmotňovat energie. Ta energie, která jasně potvrzovala, kým ve skutečnosti je a vždy byla, i přesto, že se to v ní Lykaji snažili potlačit.

„Nevěřím ti!“ záúpěl a prudkým výpadem těla ji uvěznil v náruči.

„Pust mě!“ zalapala po dechu, když ucítila jeho rty na tváři a ruku hladící její na ježka střižené vlasy, barvy havraních křídel, které neuvěřitelně kontrastovaly s jejíma smaragdově zelenýma očima.

„Už jsem ti řekl, že to je to jediné, co nikdy neudělám, dnes jsem to pochopil Adamaris, dnes mi došlo to, co mi mělo dojít již velmi dávno. Dnes, když jsem tě viděl na pokraji smrti, jsem si uvědomil, že mým úkolem je být tvým ochráncem, přítelem, ale především mužem,“ už jen zachrptěl.

„Nikdy nebudeš mým ochráncem, přítelem ani mužem! Laskavě si to uvědom, nikdy!“ pronesla zlostným hlasem a přes Gavanovo rameno pohlédla na potok, za jehož koncem se táhlo pro obyčejného člověka neviditelné silové pole.

Lykaji tímto polem dokázali projít, až když se stali velmi silnými, teprve tehdy dokázali ze svého těla vyloučit dostatek energie, kterou by pole nakrmili natolik, aby je nechalo v klidu proklouznout. Národ Lykajů byl už odedávna velmi mocným kmenem, vyznačujícím se neobyčejnou silou a hrabivostí v získávání nových území, ale ne trpělivostí nutnou k tomu, aby nad sebou mohl převzít úplnou kontrolu při rozšiřování svých mentálních schopností. Tuto vůli získali obvykle poté, co dosáhli takových sedmdesáti až devadesáti let. V tom se zcela lišili od jejího národa.

Nearitové byli národem vůdců. Pyšnili se skvělou mentální silou, disciplínou a strategií, kterou neváhali zmást nepřítelé. Tolik se od sebe s Gavanem lišili, tak moc.

„Ne, Adamaris, nevěřím ti, kdysi jsi mě milovala a zase budeš,“ bezradně se zahleděl do jejích jako kámen ledových očí.

„Milovat tebe, je jako kdybych chtěla spáchat sebevraždu, a teď mě pusť, chci, aby tohle peklo už jednou pro vždy skončilo!“ pokoušela se mu vytrhnout, ale zcela bezúspěšně.

„Ne!“ zakřičel Gavan a i přes to, že se bránila, ji políbil na krk a začal rozepínat košili, která halila její prudce bijící srdce. „Zase mě budeš milovat, dokážu ti, že budeš,“ nepřestával mumlat, zatímco ji začal něžně pokládat na zem a z ramen strhávat košili.

Pro to, abych byla volná, udělám cokoli, bez jakýchkoli emocí se zahleděla na tmavé nebe nad sebou. Gavan ji nepřestával hladit a šeptat slova chvály a úžasu do ucha. Cokoli, připomněla si ještě několikrát a snažila se silou vůle zatnout zuby a nevytrhnout se z Gavanovy náruče. Kdysi by dala všechno za to, aby jí obejmul, políbil, miloval se s ní, ale nyní už ne. Nyní už nebyla tak hloupá. Muži jako Gavan byli všichni úplně stejní. Chtěli křehkou květinu, která udělá všechno, co jí jen přikážou.

Vlastně... taková také byla. Byla křehká květinu, dychtící po rozkazu svého pána, jenže ten pán jí opovrhoval. Opovrhoval jí za něco, co ona ani nezavinila, opovrhoval jí za chybu někoho jiného. Opovrhoval jí za to, že její matka zabila Gavanovu sestru, ale copak za to mohla? V dobu, kdy se to stalo, byla Adamaris jen bezbranné nevinné dítě!

„Adamaris, lásko, řekni... řekni mi, že mě taky miluješ... že mě miluješ stejně tak hluboce, jako já tebe... tak řekni...“ vzdychal mezi tím, co jí stáhl kalhotky a políbil jedno z jejích řader.

Cokoliv..., zabloudilo jí do mysli znovu.

„Miluju tě,“ pravila bezbarvým hlasem s pohledem utkvělým na potoku za Gavanovými zády.

„Budu na tebe hodný, Adamaris, všechno ti vynahradím,“ nepřestával ji ujišťovat, Adamaris ho ale vůbec neposlouchala. To, že se nechala pokořit, brala jako mýtné za to, že bude moci později, až Gavan usne, překonat tu krátkou vzdálenost k potoku a navždy zmizet z jeho života.

„Ó, jak jen jsem tohle potřeboval,“ zaúpěl, když pronikl do jejího těla, Adamaris se z jejího právě nabyté blízkosti chtělo zvracet, ale musela v sobě to silné nutkání potlačit.

Vydržela jsi už daleko horší věci, nepřestávala si našeptávat, tak vydržíš i tohle.

„Lásko, každý den budu děkovat bohům, že mi seslali někoho, jako jsi ty. Někoho, kdo je tak čistý. Víím, že jsem ti velmi ubližoval, ale chci, abys věděla, že udělám cokoliv, abych to odčinil, rozumíš mi, Adamaris?“ ptal se jí, zatímco ji dobýval, tak jak si to nejednou představovala. S citem.

Je to jen prostředek k dosažení toho, co chceš, prolétlo ji hlavou.

„Ano, rozumím,“ odpověděla, když Gavan naposledy přirazil a zhroutil se na její naprosto klidné tělo.

Adamaris se ani na chvíli nepřiblížila k vrcholu, Gavan byl ale tak vyčerpaný, že si toho za celou dobu nevšiml. Po chvíli se svalil z jejího těla a jednu ruku obmotal kolem jejího pasu.

Ještě vydrž, našeptával ji její vnitřní hlásek. Počkej si na správný okamžik, radil neustále, a tak na jeho popud Adamaris čekala. A ani ne moc dlouho, asi po pěti minutách se po jejím boku začalo ozývat tiché pochrupování. Vždycky usne, prolétlo jí hlavou, jakmile začala opatrně odsouvat Gavanovu dlaň ze svého boku a oblékat se do oblečení, které jí tak neomaleně strhal. Teď teprve nastal tvůj čas, rukou si projela vlasy a udělala jen osm kroků k potoku, který pro ni znamenal velkou tlustou čáru, za celým jejím životem.

Zavřela oči a soustředila se na energii kolující v jejích žilách. Svou životní sílu uměla plně ovládat už od svých šestnácti let. Obvykle by to mělo trvat menší dobu, ale v dětství byla unesena do Lykajského království a neměla kolem sebe nikoho z jejího druhu, kdo by jí mohl učit, nikoho. Proto se učila mnohem pomaleji než ostatní Nearitové, neznala potřebné informace. Ale i přes všechny nevýhody to nakonec dokázala, dokázala všem Lykajům, že je hodna svého jména, že je pravá princezna Adamaris Krizia z rodu Nearitů.

Vypustila potřebnou energii a protáhla ruku silovým polem. Šlo to dobře, pomyslíla si v momentě, kdy viděla svou ruku mizet, moc dobře. Stejný proces udělala i s druhou rukou a jednou nohou. Opravdu moc dobře, řekla si znovu, když celé své tělo protáhla bariérou a promnula si temeno hlavy. Příliš mnoho energie, došlo jí, proč náhle pocítila tu prudkou závat'. Ale ještě před tím, než se rozhodla posadit na menší pařez kousek od ní, uslyšela, jak se z druhé strany bariéry ozvalo jedno táhlé, zoufalé zavytí. Otočila se a spatřila Gavana, stojícího u silového pole s očima žhnoucíma zoufalstvím a pěstmi zuřivě bušícími do bariéry, která je od sebe dělila.

„Proč!?“ křičel a snažil se soustředit na to, aby shromáždil dostatek energie, která byla zapotřebí k rozevření pole. Že je to naprosto bezúspěšné, Adamaris došlo už v momentě, kdy uviděla Gavanovu postavu. To proto byla tak klidná. Teď už byla v bezpečí. Pryč od něj, pryč od zbytku celého klanu, pryč ode všeho.

„Protože jsem silnější než ty,“ odpověděla a vyrovnaným krokem se rozešla do lesa, nabízejícího jí lepší budoucnost.

„Já přijdu! Slyšíš mě, Adamaris, jednoho dne si pro tebe přijdu!“ sliboval, mezitím, co se stále marně snažil proniknout bariérou.

„Možná ano, ale ty stejně dobře jako já víš, že ti bude trvat minimálně padesát let, než nastřádáš patřičnou energii, a do té doby budu daleko silnější, než jsem teď, takže tě varuju, Gavane, jestli přijdeš, nebudu mít s tebou žádné slitování, zabiju tě stejně snadno, jako jste mě celé ty roky ty i tvůj klan ponižovali!“

„Jednoho dne jsi mi říkala, ať přestanu žít minulostí, tak teď to říkám pro změnu zase já tobě!“ zkoušel se chytit posledního stébla trávy, ale jeho neúspěch byl vepsaný snad i ve hvězdách.

„A ty jsi mi tenkrát odpověděl, že existují věci, na které zapomenout nelze, tenkrát jsem s tebou, milý Gavane, nesouhlasila, ale nyní už ano, vlastně jsem ti i vděčná, ty a tvůj klan jste mě naučili lhostejnosti, tímto ti tedy, drahý Gavane, dávám poslední sbohem a zároveň radu, nehledej mě, zapomeň na mě a žij si v klidu svůj život.“ Otočila se na patě a rukou odkryla vysokou travu.

„Ty stejně tak jako já moc dobře víš, že to nejde! Jsi má družka Adamaris, to už nezměníš! Tohle pouto nejde jen tak přetřhnout! Pro Lykaje je posvátné!“ křičel za ní, ale Adamaris se už ani neohlédla, jen tak v klidu si kráčela svou cestou a odmítla si připustit Gavanova slova.

I když byla jeho družkou, nikdy se k ní tak nechoval, neustále ji ponižoval a vyčítal jí věci, které nemohla ovlivnit. Už by od něj odešla dřív, ale bránili jí v tom dvě věci. Tou první bylo, že se jí nikdy nepodařilo dostat přes strážce, co hlídkovali u vstupu do Hraničního lesa, a tou druhou byla drobná dívka, dcera Gavanova přítele, která ztratila matku a Adamaris na sebe vzala to břemeno dívku opatrovat. Dnes se ale dozvěděla, že dívka nezvládla přeměnu a zemřela. To ji zlomilo a zároveň zcela odpoutalo. Nebylo nic, co by ji tam nadále drželo, a proto se rozhodla využít rozruch, který nastal, když jeden z nepřátelských kmenů napadl Gavanovo území. Ani chvíli nezaváhala a rozhodla se uprchnout. Byla při tom zraněna, ale rána na boku se jí už zcela uzdravila. V jejích žilách kolovala velmi silná krev, díky které Adamaris dokázala léčit jak sebe, tak i ostatní. O tom ale Gavan nevěděl a taky nikdy vědět nebude.

„Jsi moje a vždycky budeš!“ Slyšela z dálky ještě poslední Gavanova slova, než ji bolest hlavy přemohla a ona se skácela k zemi.

Nikdy nebudu tvoje, problesklo jí hlavou před tím, než ji síla pole naprosto vyčerpala a ona omdlela.

1. Kapitola

Oblast Severní Karolíny, hrad Seatwerewolves,

Lykajské království

O šedesát let později

„Už jsem ti přeci řekl, Cabale, že ji musíme najít! Není cesty zpět!“ pravil frustrovaně Gavan a bouchl do stolu, u kterého seděl tak silně, až se otrásla těžítka, která přidržovala mapu, znázorňující celé území říše Narinda. Dvě služebné se pro jistotu rozutekly pryč z místnosti.

„Ale Gavane, už šedesát let se o to marně snažíme! Ale po Adamaris jakoby se slehla zem!“ snažil se mu vysvětlit jeho nejlepší přítel a vojevůdce v jednom, mezitím co rázoval po pracovně.

„Hledali jsme naprosto všude,“ Cabal se zastavil u okna a pohlédl na úplněk, díky němuž se musel ve svém divokém mládí opravdu hodně ovládat. Jelikož ale dnes už patřil k starším Lykajům, zvládnout úplněk mu nedělalo žádný problém. Samozřejmě za tím stála léta tréninku a silné vůle.

„Jak ve světě smrtelných, tak v Narindě,“ pokračoval a zapřel si ruce o parapet. „Já... no... nepřemýšlel jsi třeba nad tím, že by mohla... no, že už není mezi námi?“ opatrně se otočil na Gavana, který se po vyslechnutí přítelových slov, prudce vymrštil do stoje a společně se židlí málem převrátil i obrovský dubový stůl s ručně vyřezávanými ornamenty po předcích.

„Tohle...“ zaduněl v místnosti jeho náhle mocný zvířecí hlas, „už nikdy neříkej! Rozumíš!“ Gavanova tvář se stáhla do rozběsněné grimasy a dlaně se prodloužily do pazourů.

To, že byl dnes úplněk, jeho náladě taky zrovna dvakrát nepřidalo. Každý Lykaj se v tomto období cítil podrážděněji, a aby toho snad ještě nebylo málo, tak Cabal naznačil, že by jeho družka mohla být mrtvá! Měl jediné štěstí, že byl jeho dobrý přítel a on si ho vážil. Kdyby si totiž takováto slova dovolil vypustit z úst někdo jiný, bez mrknutí oka by ho zabil.

„Já vím, že je to těžké, starý příteli, ale musíme připustit každou možnost. Neznám jinou nesmrtelnou bytost, které by se dařilo schovávat tak dlouho,“ vysvětloval mu, co ho k této myšlence vedlo.

„Adamaris není jako každá nesmrtelná bytost, ona je jiná, chytřejší!“ žalostně si sevřel hlavu v dlaních. „Dnes v noci jsem došel ke konečnému rozhodnutí, Cabale,“ oznámil svému příteli po chvilce napjatého ticha. Tu chvíli využil hlavně k tomu, aby se mohl zase trochu zkoncentrovat. Stvořitel mu byl ale svědkem, že tak se stane teprve tehdy, až bude mít svou Adamaris zpět u sebe. Gavan se už nemohl dočkat dne, kdy Adamaris opětovně najde a učiní ji svou, ale tentokrát bez nátlaku. Měl v plánu Adamaris pomalu dobývat a trpělivě si počkat na okamžik, kdy přijde sama. Počkat si na okamžik, kdy ho bude chtít stejně tak moc, jako on ji, a teprve až pak si vzít to, co bylo, je a vždy bude už jen jeho. Ale na to, aby mohl tento plán uskutečnit, musel nejdřív zjistit, kde se nachází.

Už mnohokrát za ta dlouhá desetiletí, co byl bez své lásky. Přemýšlel o tom, na jaké místo Adamaris v prvních chvílích přivede. Jako první se mu v mysli vyrojila myšlenka na hrad Seatwerewolves, kde žil celý svůj dlouhý život. Tento hrad by splňoval všechna kritéria, která si pro bezpečné místo mohl jen přát, ale později mu došlo, že Adamaris na Seatwerewolves nemá dobré vzpomínky, a tak nařídil svému služebnictvu, aby pro něj a jejich královnu zabezpečil Unseenwolf. Jedno z jeho dalších sídel na samém konci Gavanova království. Adamaris v tomto sídle nikdy nebyla, což bylo jedině dobře, nebudou na ní číhat nechtěné vzpomínky jeho krutosti.

Gavan dokonce pověřil i několik známých návrhářů v Narindě, kteří Unseenwolfu navrátili okázalý lesk a nádech moderní doby. Chtěl pro Adamaris to nejlepší. Společně s těmito změnami se ale věnoval, ne-li více, i otázce týkající se zabezpečení. Musel si být sto procentně jistý, že se Adamaris z Unseenwolfu nepodaří utéct. A tuto jistotu také měl.

Po zásahu jeho služebnictva se Unseenwolf proměnil na nedobytnou pevnost, zároveň poskytující dostatek soukromí. Věděl, že v začátcích to nebude vůbec jednoduché a Adamaris se bude snažit využít každé příležitosti, kterou ji třeba i jen nedopatřením dá, k útěku.

„Jaké rozhodnutí?“ zajímal se Cabal.

„Půjdu do Sféry Čarodějnic a požádám je o radu, ony budou vědět, kde mám Adamaris hledat,“ už když tato slova vyslovoval, věděl, že jeho přítel bude zásadně proti.

„Do Sféry Čarodějnic?! Copak si se dočista zbláznil!! Ten, kdo by tam dobrovolně vkročil, by byl buď hlupák, nebo šílenec! Ty babiny jsou nepředvídatelné! Nemůžeš tam jít! Neexistuje žádná záruka, že by ses ve zdraví vrátil, navíc tam tvoje síly neplatí! A to ani nemluvím o tom, že tam nežijí pouze Čarodějnice, ale i o mnoho horší bytosti, jako jsou třeba Černoknězníci!“ Gavan naprosto chápal, proč jeho přítel reaguje tak šíleně. Sféra Čarodějnic byla jedna z nejnebezpečnějších území, které se v Narindě nacházelo. Ale on byl pro svou Adamaris ochotný podstoupit i to největší riziko.

„Máš pravdu, Cabale, jsem jak hlupák, tak i šílený, ale z toho, že ji nemám u sebe, proto ano, musím to risknout!“ řekl tak pevným hlasem, jaké bylo i jeho odhodlání najít Adamaris.

„Ale jít do teritoria Čarodějnic je jistá sebevražda!“

„Kvůli ní to musím risknout!“ vysvětlil a němě se zahleděl z okna své pracovny. Přisahal, že ji najde, a svůj slib dodrží, i kdyby kvůli tomu musel jít do té tolik bohy zapomenuté Sféry Čarodějnic a dalších prokletých bytostí. Jedině ony mu mohly jeho milovanou pomoci znovu najít.

Čarodějnice byly velmi zákeřné bytosti, které uctívaly jen a pouze moc a sílu. Velmi rády každého ovládaly a manipulovaly s jejich osudy. Byly to ty nejjobávanější protivnice z celé říše Narinda. Nikdo by se nechtěl stát jejich nepřítelem, nikdo. Dokonce ani Lykaj.

Jižní Dakota, bar U Modrého Fénixe

V ten samý čas

„No tak, Adi! Kopni to tam!“ Řval muž, sedící po Adamarisině pravici, a podstrkával jí dalšího panáka tequilly. Adamaris ho bez zaváhání přijala a s pohledem utkvělým na soupeře, sedící naproti, se zakousla do citrónu, olízla sůl a převrátila do sebe celý obsah.

„Ukaž jim to, Adi!“ křičela dívka za barem a se vzrušením sledovala obě sokyně před sebou. Adamaris s hlasitým třísknutím přidala k řadě skleniček před sebou, dalšího panáka, otřela si rty a křivě se usmála na ženu sedící na druhém konci stolu, co jen tak tak držela hlavu nahoře.

„Jen tak dál, Adi,“ poťukávala Adamaris po rameni Jeudonee,

Adamarisina přítelkyně, která byla společně s ní jediná nesmrtelná bytost přítomná v tomto baru.

Jeudonee byla Siréna, která věděla, jak zapůsobit. Sirény totiž už od přírody uměly navodit dobrý dojem a zmanipulovat lidi přesně k tomu, co chtěly.

Ze začátku jejich přátelství Adamaris Jeudonee tuto schopnost velmi záviděla. Stačilo, aby na někoho mrkla, lehce našpulila pusku, a dotyčný člověk, či nesmrtelník byl její, ochotný udělat cokoli, co po něm jen chtěla. Adamaris ale později odhalila i druhou stránku této neodolatelné schopnosti. Samotu, kterou sice Jeudonee nedávala znát, ale přesto ji cítila. Jelikož si musela dávat setsakramentsky pozor na to, aby všechny lidi kolem sebe neproměnila jen na poslušné loutky, které by přikyvovaly na vše, co by řekla.

„Margareto!“ snažil se překřičet hlasitou hudbu, linoucí se po celém baru, nějaký hromotluk s mastnými vlasy. Adamaris při pohledu na něj jen lehce nakrčila nosík.

Ach ti lidé, pomyslna se, jelikož jako i ostatní nesmrtelníci měla citlivější smysly a tudíž cítila pot toho nemytého prasete. S Jeudonee si vyměnily znechucené pohledy.

„Dodělej to tady, Adi,“ špitla Jeudonee, „chci odtud co nejrychleji vypadnout, mohlo by se totiž stát, že bych se neovládla a ovlivnila jednu smrdutou gorilu, aby sebe i ten svůj smrad vymazala z povrchu zemského.“

„To bys mohla udělat i přesto, že odejdeme. Docela ráda bych si zítra ráno přečetla i o něčem zajímavějším, než zvednutí akcí nějaké ropné společnosti.“

„Ehm...“ Jeudonee se jen pobaveně uchechtla a hlavou v nenápadném kývnutí naznačila, že by se měla tvářit víc opile. Adamaris nasadila podnapilý úsměv, přimhouřila oči a bradu si podepřela rukou.

Tak je to správně, sledovala kolem sebe všechny ty opilé lidi. Jako Nearativovi jí byla přisouzena větší výdrž jak ve zvládání alkoholu, únavy či rychlosti. To byl ten hlavní důvod, proč pro ni těch šestnáct vypitých panáků tequilly nepředstavoval žádný problém. To samé se ale zřejmě nedalo říct o její sokyni.

„Další!“ zakřičela Margareta při hlasitém povzbuzování a vha-zování nových bankovek na stůl mezi ně.

Jen hezky sypte, pomyslela si škodolibě, když s úžasem hleděla na ten balík peněz před sebou, který si vítězka této panákové štafety, což bude ona, odnese.

Alespoň budu mít na nové šaty. Znovu se jí v očích zaleskl chtíč. Adamarisiny chtivé myšlenky zarazilo až prisunutí dalšího panáku.

„Adi, Adi, Adi!“ skandovali fanoušci a sledovali, jak si k ústům opětovně nese tu nazlátlou tekutinu. „Jo!“ zavřískali, když si hřbetem dlaně otřela rty a s výzvou se zahleděla na obtloustlou ženu sedící naproti ní, Margaretu.

O tom, že byla Margareta na pokraji sil, vypovídal i sedmnáctý panák, vyklouzávající jí z ruky a hlava dopadající na stůl.

„Jó!“ ozyvali se v baru Adamarisini fanoušci, zatímco ti Margaretini jen s opovrhujícím povzdechem odcházeli zase ke svým stolům.

„Vyhrála jsem!“ zavýskala Adamaris a vstala ze židličky. Obrátilo se na ni hned několik párů očí. Zřejmě čekali, že se rovněž skácí k zemi. Kdyby byla normální lidská bytost, nejspíš by tomu tak i bylo, ale Adamaris byla Nearativ.

To oni ale nevěděli, a ani nikdy vědět nebudou. Proto pro zraky všech těch čumilů přidala ještě lehké kolísání těla mezitím, co si společně s Jeudonee začala přisouvat bankovky na stole.

„Tohle si musíme zase někdy zopakovat!“ Vypískla Jeudonee, jen co se s Adamaris dostala ven před klub, a věnovala sladké úsměvy partičce chlápků postávajících na druhé straně ulice.

„Jo, vyhrávat nad smrtelníky mě snad nikdy neomrzí!“ souhlasila celá nadšená Adamaris a mávla na taxík, který se k nim začal pomalu přibližovat.

„Příště si ale prohodíme role, jasný?“ ujišťovala se a nasedala do taxíku.

„Tequilla zadarmo není pro naši princeznu dostatečně dobrá?“ reagovala na Adamarisinu otázku pobaveně Jeudonee.

„Mám radši pravou tequillu, a ne tu naředěnou břečku, co tam podávají,“ ohrnovala nos.

„Tak dobře, příště si na opilou chudinku budu hrát já.“

„Kam to bude, dámy?“ taxikář stáhl okénko, které je od něj dělilo.

„Do hotelu U Divokejš koček,“ odpověděla za ně za obě Jeudonee a mrkla na Adamaris.

Lykajské království, hranice mezi Lykajským královstvím a Sférou Čarodějnic

„Gavane, jsi si opravdu jistý, že to chceš udělat?“ Ptal se ho již nejmíň po desátý Cabal.

„Už jsem ti řekl, starý příteli, že si tím jsem jistý, jako ještě ničím na světě. Musím ji najít, pochop to, já prostě musím,“ pravil odhodlaně a pohledem sjel tu tenkou hranici.

„Ale...“ snažil se dále namítat Cabal.

„Až jednou najdeš svou předurčenou ženu, pochopíš, proč jsem to musel udělat,“ letmo se na něj ohlédl.

„Mě jde jen o to, aby ses toho okamžiku, kdy já najdu svou ženu, dožil,“ nepřestával protestovat, jakmile uviděl svého krále a přítele v jedné osobě vstupovat do rodiště těch ježibab.

Když mu Gavan poprvé řekl o jeho plánu vydat se do Sféry Čarodějnic, myslel si, že se dočista zbláznil. Jakmile ale zjistil, že to myslí naprosto vážně, byl plně odhodlaný jít za hlavním dvorem a o tento šílený nápad se s nimi podělit! Ala Gavan odhalil jeho plán ještě před tím, než jej stihl uskutečnit a donutil ho zavázat se slibem mlčenlivost, který pro Lykaje velmi znamenal.

„Dožiji, drahý příteli, uvidíš, že dožiji,“ ujistil ho, než udělal ještě jeden krok k poli, které ho vtáhlo do toho pro něj naprosto neznámého území.

Jsem živý! Byla první myšlenka, která mu prolétla hlavou, jakmile se ocitl v tom nepřátelském území a dlaněmi si ohmatal všechny údy. To je první krok správným směrem.

„Tak jsi nakonec přeci jen přišel,“ ozval se znenadání tichý ženský hlas vycházející z křovisek.

„Vylez a ukaž se mi,“ pronesl pevně, rozhlížeje se všude okolo ve snaze najít původce hlasu, který mu ještě stále duněl v hlavě.

„Tady nejsi ve svém království, Lykaji, zde tvoje rozkazy nemají žádnou váhu,“ dostalo se mu odpovědi, ale tentokrát z úplně jiného konce. Gavan se polekaně otočil.

„Nejsi dost statečná na to, aby ses mi postavila tváří v tvář?“
Prostorem se rozezvonil pronikavý ženský smích.

„Tak teď jsi mě opravdu dostal Lykaji, jediný, kdo by se měl bát postavit se mi tváří v tvář, jsi ty,“ odvětil ten cinkavý hlas. Gavan zaťal čelist a náhle uslyšel šustivý zvuk.

Co to bylo? Nastražil uši a v nestřeženém okamžiku hlavou prudce trhl doleva, kde náhle uviděl stát drobnou jemnou ženu s krémově bílou pokožkou a dlouhými havraními vlasy dopadajícími jí až k pasu.

„Kdo jsi?“ ptal se té mladé ženy a očima sjížděl celé její spoře oděné tělo.

„Nezáleží na tom, kdo jsem, ale co jsem,“ odpověděla a bosýma nohama k němu udělala dva malé kroky.

„Přestaň mluvit v hádankách!“ rozčiloval se a o dva kroky ucouvl.

„No tak se přeci uklidni,“ zapředla a pak, ani nevěděl jak, se dostala až těsně k němu a ukazováčkem mu ťukla do prsou. Gavan prudce ucouvl a spadl na zem. Žena si založila ruce na hrudi a rozesmála se.

„Velký lykajský král se válí na zemi před Čarodějkou, to je panečku, podívaná,“ nepřestávala se smát.

„Ty jsi Čarodějnice?“ snažil se vyšplhat do stoje.

Gavan byl naprosto šokován, jelikož vždy, když se před Lykajem řeklo slovo Čarodějnice, každý do jednoho, i malé lykajské dítě, si představilo starou svraštělou ženu s obličejem plným bradavic a hrbem na zádech.

„A ne ledajaká,“ přestala se smát a nabídla mu ruku. Gavan ji ale dočista ignoroval.

„Jak to myslíš, že ne ledajaká?“ ptal se mezitím, co si z kolen oprášil prach.

„Jsem Čarodějnice jasnovidka, proto jsem taky tady. Viděla jsem, že se možná odhodláš a přijdeš. Musela jsem na vlastní oči vidět velkého lykajského krále, který je natolik zoufalý a pošetilý, že se odváží jít pro radu do Sféry Čarodějnic,“ žena si prsty projela divoce vlnité vlasy.

„Přišla ses mi snad vysmívat a bavit se mým zoufalstvím?“ byl rozčilen tím, že se mu ta Čarodějka snad posmívala.

„Drahý Lykaji, nepřišla jsem se ti vysmívat. Jsem tu proto, abych tě zachránila, jestli si totiž myslíš, že vkročíš na území Čarodějnic, požádáš mé sestry o radu a pak si zase v klidu odejdeš, jsi vážně pošetilý.“

„Jak to myslíš?“ Nechápavě zkrabatil obočí.

„Moje sestry by tě roztrhaly na cáry, kdyby se dozvěděly, že sám lykajský král se jim dobrovolně dopravil do jejich říše. Byl bys jako jedna velká hračka, kterou by všechny chtěly,“ upřela na něj uhrančivý pohled jejích pronikavě zelených očí. Očí, o kterých nevěděl, jestli si má myslet, že jsou šílené. „ale já jsem vlastně ráda, že jsi přišel.“ Zostřil svou pozornost.

„Poslouchám,“ vyčkával na Čarodějčino vysvětlení.

„Já můžu pomoci tobě, a ty zase mně,“ pokriveně se usmála a prstem si přejela po spodním rtu.

„Vždyť ani nevíš, jakou pomoc hledám, jak mi teda zaručíš, že to zvládneš?“ tázal se.

„Ale vím, drahý Lykaji, chceš najít Adamaris Kriziu z rodu Nearitů a zároveň svou předurčenou ženu,“ pravila naprosto pevným hlasem a sdělovala Gavanovi tuto informaci tak jistě, jako by si ji právě přečetla v novinách.

„Ano, to přesně chci,“ užasle hleděl na mladou ženu a přemýšlel o tom, jak mocná asi je.

„Dost na to, abych tě srazila k zemi, kdybych se dozvěděla, že bys mě chtěl obelstít,“ projel vzduchem znovu čarodějčin hlas, který byl ostrý jako dýka, ale zároveň jemný jako okvětní lístky lilí.

„Dokážeš číst myšlenky,“ došlo mu okamžitě a odhodlal se k tomu, že od této doby se bude muset víc soustředit na to, o čem bude přemýšlet. „Ale ještě stále jsi mi neřekla, co budeš chtít na oplátku, když mi pomůžeš Adamaris najít,“ zabrousil na starší téma, jelikož se mu zdálo, že tuto věc chtěla nechat nezodpovězenou.

„Má podmínka je...“ zhluboka se nadechla a poprvé za celou dobu, co ji spatřil, se přestala smát, „že mi zaručíš ochranu před každým Lykajem, až budu chtít projít tvým územím,“ pravila naprosto vážně.

„Proč bys chtěla procházet mým územím?“ nedalo mu to a zeptal se nahlas.

„To je naprosto jednoduché, ty, stejně jako všichni v Narindě, víš, že jediný průchod do říše smrtelníků je na tvém území, a já se přes něj chci dostat ve zdraví ven. Neříkám, že bych nebyla dostatečně silná na to, abych se uchránila před Lykajem, ale jak i ty víš, ve tvém království budou mé schopnosti utlumeny stejně tak, jako jsou nyní utlumeny ty tvé.“ Čarodějka měla pravdu, jediný průchod do lidské říše byl opravdu na jeho území. Dříve toto území patřilo Démonům, ale Gavanův otec ho tvrdě vybojoval v bitvě, která trvala celých čtyřicet let.

„Proč se chceš dostat do říše smrtelných, ve tvé Sfěře se ti snad nelíbí?“ vyzvídal.

„Kladeš moc otázek, Lykaji, a já chci přitom slyšet jen jednoduchou odpověď, bereš mou nabídku, nebo se raději necháš roztrhat na kusy od mých sester?“ zeptala se ho. Gavan se ani nějak dlouho nerozmýšlel, koneckonců, ta Čarodějka mu nabízela přesně to, pro co sem přišel, Adamaris.

„Ano, беру, já pomohu tobě, a ty na oplátku zase mně,“ pevně kývl hlavou.

„To mi nestačí, Lykaji. Chci, abys přísahal na svůj rod, že mě v pořádku dopraviš až k hranicím. Ochráníš mě před každým Lykajem, který by mi chtěl ublížit, nebo se mě nějak jinak zmocnit a necháš mě bez problémů projít bránou.“ Gavan se zarazil.

Jak tahle Čarodějka věděla o posvátné přísaze Lykajů? Nepřestávalo mu vrtat hlavou.

„Nezáleží na tom, jak to vím, záleží čistě a jen na tom, jestli budeš takto přísahat. Víím, že je pro tvůj rod takováto přísaha nezlomná,“ opět špitla.

„Inu dobře... Já, lykajský král, Gavan Lomell, přísahám na to, že tebe...“ náhle se zarazil, „musím znát tvé jméno. Jestli mám přísahat, musím ho vědět.“

Alespoň k něčemu mi ta přísaha bude dobrá, pomyslel si, bude znát její jméno a později, až budu zase zpět ve svém království, se na ni můžu poptat.

Proč ale jen chce odejít ze své Sféry? Absolutně nechápal, třeba o ní bude někdo něco vědět.

„Tak na to nespolehej, Lykaji, i když budeš znát mé jméno, o mně, když já nebudu chtít, se stejně nic nedozvíš,“ pravila naprosto vážně. „Talisa Thrine, to je mé jméno,“ vypustila z úst tiše a něco v jejím hlase Gavana donutilo přesvědčit o tom, že se nyní cítila velmi zranitelně. Nechápal, sraštil obočí.

Ale co mu je po tom, že se ta Čarodějka cítí zranitelně? Už od nepaměti byl přeci její rod jeho nepřitelem! Zatřepal hlavou a místo toho pokračoval v přísaze, kterou se rozhodl složit.

„Tak tedy... já, lykajský král, Gavan Lomell, přísahám na svůj rod a krev, co mi koluje v žilách, že ochráním tebe, Taliso Thrine, před každým Lykajem, který by ti chtěl v mém království ublížit, nebo se tě nějak jinak zmocnit a v pořádku tě dovedu až k bráně, kde tě nechám projít do lidského světa, na to přísahám,“ dokončil svou přísahu a pěstí se bouchl do úrovně, kde mu tlouklo srdce.

Čarodějka k němu pomalu přistoupila a položila mu dva prsty na prsa.

„Co to děláš?“ byl naprosto šokovaný, když ucítil, jak mu tělem prostupuje jemná energie.

„Dělám tě neviditelného pro mé sestry, nyní tě už nebudou moci vycítit, nechceme přeci žádné problémy,“ otevřela ty tak průzračné zelené oči a znovu od Gavana odstoupila, „a teď mě následuj, Lykaji,“ rozešla se úzkou prašnou cestou.

Hotel U Divokejších koček, herní místnost

„Hm... co myslíš, mám ho podrobit osobní kontrole?“ předla Adamaris při pohledu na sexy muže, který se opíral o stěnu kousek od nich a vyfukoval z pusy cigaretový kouř.

„Myslím, že bys měla udělat mnohem víc, než ho podrobit osobní kontrole,“ přidala se k Adamaris Jeudonee. Muž si všiml jejich pohledů a zablýskal na ně svým sexy úsměvem. „měla bys dovolit, aby tě on podrobil osobní kontrole, která by končila pod tvými kalhotkami,“ zakňučela Jeudonee. Muž hodil na zem nedopalek cigarety a zašlápl ho botou.

„Hm... zlobivý kluk. Bože, jak ráda bych teď byla na tvém místě a nechala se pořádně...“

„...vojet?“ doplnila Adamaris.

„Spíš projet, chtěla bych se pořádně projet,“ zasnula se.

„Věčně nadržaná Donee, že mě to vůbec překvapuje,“ zasmála se a v pomalém sexy gestu si přehodila nohu přes nohu.

„Tak já jsem nadržaná? A kdo minule slintal jako háravá fena po tom vyhazovači?“ připomínala jí její poslední úlovek, který ale ve skutečnosti nebyl jejím úlovkem.

Vlastně... když se nad svým nynějším životem zamyslela, zjistila, že se v něm nacházelo až příliš moc tváří beze jména, ale přesně tak jí to vyhovovalo. Jestli střídala chlapy jako ponožky? Ne, nebyla jako Donee, kterou když na ulici potkal chlap, se kterým se vyspala před týdnem, ona ho ani nepoznala. Netvrdila, že neměla ráda povyražení, ale vždy si vybírala typy, které už na dálku křičely: „Jsem k mání, ale žádný vztah nečekej.“ Přesně takové partie potřebovala a zároveň jí vyhovovaly.

Sex už neměla víc než dva měsíce, a jelikož byla normální nesmrtelná bytost, nebylo tedy divu, že jí zatraceně chyběl a snažila se najít někoho, kdo by na chvíli zase uklidnil její hormony. Ten vyhazovač před měsícem, jak ho Donee zmínila, by opravdu stál za hřích, bohužel ale očekával víc. Víc, než byla ochotna komukoliv dát.

James byl Čaroděj, který se do světa lidí dostal asi před padesáti lety. Vypadal tak na třicet, i když jeho věk byl mnohem závrtnější, táhlo mu na sto padesát. Jakmile tedy James zjistil, že je stejně tak jako on nesmrtelná, začal obracet téma na budoucnost. To byl ten hlavní aspekt, proč se s ním nemohla vyspat.

I přesto, že si po útěku z toho pekla, které jí Gavan připravil, slíbila, že už v sobě nikdy znovu neprobudí tu naivní malou chudinku, která jen čeká a doufá v lepší zítřky, stále se jí zcela nedařilo proměnit se na tu vypočítavou potvoru, kterou hrála navenek. Nemohla ublížit Jamesovi tím, že by mu zprvu dala nějakou naději a pak, až by dostala to, co chtěla, v jejím případě sex, by ho stejně tak rychle odkopla. Na to zatím nebyla dostatečně vypočítavá, ale jednoho dne bude. Už jen kvůli ní samotné.

2. kapitola

Sféra Čarodějnic, Bludný les pod jeskynnými katakombami

„Kde to jsme?“ ptal se Gavan, když se společně s Čarodějkou ocitl před velkým kamenem zasazeným do obrovské hory.

„Nacházíme se u vstupu do mého sídla,“ natáhla dlaň a dotkla se povrchu žulového balvanu. Ten se při kontaktu s její bledou pokožkou ihned rozzářil a odkutálel stranou. Gavan při zhlédnutí věci, co se před jeho očima odehrávala, jen otevíral pusku v němém údivu. Celý tento svět pro něj byl naprosto nový a hlavně neznámý! Ještě nikdy neviděl žádnou Čarodějku ve svém přirozeném teritoriu, tím pádem velmi mocnou a nabitou energií.

Vždyť kdyby chtěla, mohla by ho lusknutím prstů nechat zmizet či vybuchnout!

„Co tak koukáš?“ posměšně se zasmála a vstoupila do průchodu, který balvan odkryl. „Takový trik u nás svede už malé dítě,“ znovu se ušklíbla.

Gavan nepřestával vycházet z údivu.

Jestli takový trik u nich svede, jak ona řekla, i malé dítě, jsou Čarodějky na jejich přirozeném území prakticky neporazitelné!

Rod Lykajů se sice taky vyznačoval velmi silnou fyzickou silou a odolností, ale rozhodně nedokázal pomoci mysli či doteku odkutálet dvakrát tak větší balvan!

Ne, pravý Lykaj by ten balvan rozmlátil na kusy, než by se s ním někam kutálel, pomyslel si s hrdým úšklebkem.

„Toto je tvé sídlo?“ rozhlížel se po vlhkých kamenných stěnách, které ho spolehlivě vedly stále hlouběji do jeskyně. Na zemi se nacházely zvířecí kožešiny, velká dřevěná postel, vestavěný krb a opodál malé přírodní jezírko.

„Ano,“ mávla hrdě svými malými dlaněmi do prostoru před sebou. V celé místnosti se rozžehly svíce, rozestavěné snad úplně všude, kam se jen podíval. Dokonce i tam, kde svíčky náhodou chyběly, byl vryt jejich vosk.

Čarodějka se s pevně zdviženou hlavou rozešla k velkému křesítku stojícímu u dřevěného stolu se složitými ornamenty a křišťálovými mísami.

„Co to bylo?“ polekaně s sebou trhl, když za sebou uslyšel dunivý zvuk. Otočil se a spatřil, jak se balvan, který Čarodějka odstavila z cesty, zase nevrací na své původní místo.

Neuvěřitelné, pomyslel si.

Čarodějka sáhla po kuličce hroznového vína a strčila si ji do pusy.

„Takže velký Lykaj se už konečně rozhodl přestat bezúčinně prohledávat jedno území za druhým a jít na jistotu?“ ukázala na druhé křesílko přítomné u stolu. Gavan se rozhodl neodporovat a pomalu se usadil na místo, které mu tak velkoryse přenechala.

„Jak to myslíš?“ nechápal čarodějčinu narážku a snažil se v křesle najít nějakou pohodlnou polohu.

„To, že ses rozhodl konečně po tak dlouhé době konat a najít svou ženu,“ odpověděla líbezným hlasem.

„Já jsem ji ale přeci hledal celý ten čas!“ bránil se před její výčitkou.

Stále Adamaris hledal a nikdy nepřestával! Každá jeho volná minuta patřila snahám ji objevit! Každá minuta! Nejvíce obtížné pro něj byly noci. Noci, které skoro celé strávil ležením v jeho příliš velké posteli. V jejích posteli. Nemohl na Adamaris přestal myslet, neustále uvažoval nad tím, co asi teď dělá, s kým je a zda je šťastná.

Někdy se dokonce stalo i to, že už mu pouhé přemýšlení o ní nestačilo, a tak se zkrátka sebral a šel do své pracovny, kde dumal nad mapou a označoval nová místa, v jejichž koutech by Adamaris mohl nalézt, ale zcela bezúspěšně, po Adamaris jako by se zem slehla!

„A přitom jsi ji měl vždy tak blízko,“ pronesla Čarodějka a přisunula si k sobě skleněnou mísu, „pohlédni,“ pravila. Gavan se na její popud naklonil nad mísu. Neviděl ale nic jiného, než čirou vodu.

„Co je to za žert?“ tázal se. Čarodějka se na něj jen nepřítomně usmála a prstem ťukla do vody, ve které, jak Gavan viděl, se začal zhmotňovat obraz jeho samotného.

Byl to akorát ten čas, kdy se Adamaris rozhodl hledat v Brazílii. Od jednoho svého přítele dostal informaci, že na jedné z pláží zahlédl ženu, co se nápadně podobala Gavanově lásce. Gavan tedy ani chvíli neváhal a ihned se na dané místo rozjel, ale bezvýznamně. Jestli tam

Adamaris vůbec kdy byla, v momentě, co Gavan dorazil do Brazílie, po ní nebylo už ani stopy.

Na tom obrazu byl znázorněn, zrovna když jednomu postaršímu smrtelnému muži popisoval, jak Adamaris vypadá, a ptal se ho, zda jí někde nespátl. Muž ale, jak viděl a mohl vidět znovu, jen záporně zakroutil hlavou.

„To jsem já v Brazílii,“ špitl a zvedl pohled.

„Stále to nevidíš?“ ptala se ho zaraženě, „podívej se tedy pozorněji,“ přikázala mu.

Gavan neměl rád příkazy, ale nyní nebyl čas na to, aby diktoval svá pravidla. Potřeboval najít Adamaris, to bylo prvořadé. A tak se opět sklonil k misce a zahleděl se na obraz pozorněji. Muž stál u stánku a prodával ručně vyrobené náhrdelníky, když za ním Gavan přišel. V Brazílii právě v tu dobu probíhal velký trh, bylo tam tolik hluku, různých lidí a... náhle to uviděl! Jeho Adamaris, jak stojí u stánku necelých dvacet metrů od něj, má založené ruce na prsou, zády je opřená o dřevěný sloup a posměšně ho pozoruje. Skoro ji nepoznal, už neměla krátké vlasy. Byla ale nádherná, stále měl v jejím výrazu možnost vidět tu jiskru vzdoru, která s jejími až pod prsa dlouhými vlasy vypadala ještě ženštěji.

Jeho Adamaris, byla tak blízko! Měl ji na dosah ruky! A přesto ji nenašel! Křečovitě sevřel ruce v pěst.

„Podle tvého strohého výrazu soudím, že už jsi našel to, co jsi měl,“ broukla a máchl dlaní nad hladinou vody. Ta se zakalila. Gavan chtěl protestovat, neviděl Adamaris už dlouhých šedesát let. To byla dlouhá doba, a obzvlášť pro Lykaje, který už poznal svou družku. Ale ještě před tím, než stačil namítat, hladina vody odkryla další obraz.

Tentokrát se mu naskytl pohled na slunné pláže Jamajky. V tom obraze šel právě po molu a kopl do korálu, který spadl do vody. Gavan jeho pouť se zájmem sledoval. Klekl si na kolena a zadíval se do průzračně modré vody, ve které měl možnost vidět svůj vlastní odraz. I dnes si pamatoval ten pocit, jak na jeho kůži dopadaly sluneční paprsky. V té vidině si právě povzdechl a dlaní vzteky rozhrnul vodu. Byl zoufalý, už to bylo padesát pět let, co po Adamaris pátral.

„Zadívej se pořádně,“ připomněla mu Čarodějka. Gavan pokr-

čil obočí a začal pátravě prohlížet celý výjev, který se mu naskytl, a opravdu... tentokrát stála pod kokosovou palmou jen v malých bikinkách. Slunce ozařovalo její zlatavou pokožku, zatímco listy palmy zakrývaly její obličej.

Zase tak blízko!

„Proč mi tohle všechno ukazuješ?“ ptal se nešťastně a zvedl zrak k Čarodějce.

„Ukazuji ti to proto, aby ses poučil ze svých vlastních chyb, Lykaji, a abys viděl. Co všechno způsobilo to, že jsi byl vždy tak zahleděný sám do sebe a svého 'neštěstí'. Odmítal jsi vidět či slyšet jiné věci. Věci, které si ve skutečnosti hledal.“

„Zahleděný sám do sebe?“ nechápal její slova.

„Ano, byl a stále, i když už ne tolik, jsi. Jsi zahleděný sám do sebe. Až příliš ti záleželo na tom, co si myslelo tvé okolí, než aby ses postavil jen za svůj vlastní názor.“

„Nerozumím,“ negativně zakroutil hlavou. Na to Čarodějka opět rozvířila vodu v misce. Gavan pohlédl na vidinu, co mu ta žena předvedl tentokrát. Prudce zalapal po dechu. „To jsem já a Adamaris,“ pravil s hlasitým syknutím.

„Ano, Lykaji.“ Gavan pozorně hleděl na obrazy, vypravující střípky jeho minulého života. Na všech těchto útržcích byl vždy v roli toho silnějšího a prvořadého znázorněn on, zatímco Adamaris stála za ním a sledovala ho s láskou v očích. On si toho ale nevšímal a ještě si z ní utahoval. Používal city, které k němu evidentně chovala, jako zbraň vůči ní. Zbraň, díky které ji zesměšňoval mezi svými přáteli a ostatními členy klanu.

Nearativ není hodný lásky Lykaje, říkával vždy se smíchem, když se mu všemožně snažila dokázat svou oddanost. Byl na ni zlý, to věděl i tehdy, ale teď, když na vlastní oči viděl, jak zlý..., nejradší by hlavou mlátil o skálu a přestal by až teprve tehdy, co by ho o to Adamaris požádala. Jako nesmrtelnému by mu to přineslo opravdu velkou bolest, ale nikdy by ho to nemohlo zabít. To mohl jedině oheň, či useknutí hlavy.

Nyní ze zpětného pohledu musel usoudit, že Adamaris to v jeho světě opravdu neměla jednoduché. Už od dětství, co byla unesena do

jeho království, jí bylo opovrhováno. A přitom nemohla za to, co se stalo. Nemohla za staré rány, které se mezi jejich územími přihodily. Nemohla, ale to si tenkrát nechtěl připustit. Jeho klan ji snášel jen díky tomu, že byla jeho ženou, což ho ze začátku těšilo. Přesně si pamatoval ten den, kdy ji k němu stráže dovedli. Bylo jí tehdy pět let, plakala a v ruce svírala ručně vyřezávanou hračku. Gavanovi bylo v té době osmnáct a už tehdy byl velmi silný Lykaj. V jeho žilách kolovala královská krev jeho matky, jejíž manžel a Gavanův otec zemřel před pěti lety, když bojoval o území Lykajů s Démony. Bitvu nakonec vyhrál, ale přinesl tu největší oběť, život.

Ještě stále, když procházel korunovací místností, slyšel ve stěnách nárek maličké Adamaris. Usedavě plakala a naříkala, jelikož jí Lykaji právě před očima zabili matku a Adamaris odtáhli pryč od rodného kmene.

„Pro svatého Stvořitele, Gavane, nemůžeš to dítě přeci odloučit od své rodiny,“ pravila tenkrát jeho matka, která seděla na trůnu vedle něj a stále byla nešťastná ze smrti své jediné dcery, kterou zabila právě matka Adamaris.

„A proč ne, ona...“ bradou kývl na malou Adamaris, dopadající na studenou mramorovou podlahu, tvořící celou jeho korunovací síň, „je stejně zlá a zkažená, jako ta bestie, její matka, a zlo, jak jsi mě vždy učila, mami, se musí zničit už v zárodku,“ pravil ledově, vstal z trůnu a vyšel vstříc Adamaris, která se v klubíčku válela na podlaze. „Vstaň, dítě!“ nakázal autoritativním hlasem. Adamaris se ale stále ani nepohnula. „Něco jsem ti přikázal!“ zavrčel znovu, sklonil se a v tom se to stalo. Dotkl se její drobounké paže a už tehdy věděl, že ona bude jednoho dne jeho. Toto uvědomění ho šokovalo tak moc, že udělal dva kroky zpět a dlaň, kterou se dotkl Adamarisiny paže, si začal zhnuseně otírat o hedvábnou košili.

„Co se stalo, pane? Ublížila Vám? Jste v pořádku? Já to věděl! Je to stejná Čarodějnice, jako její prašivá matka!“ řekl jeden ze stráží, napřáhl dlaň a chtěl Adamaris uhodit.

„Ne!“ vykřikl a zarazil strážného těsně před tím, než jeho obrovská dlaň stačila dopadnout na Adamarisinu hebkou a dospělostí stále ještě neposkvřněnou tvář. Strážný se zarazil a šokovaně hleděl na svého krále.

„Pane?“ ptal se ho druhý strážný.

„Nikdo jí nesmí ublížit!“ poručil. Alespoň fyzicky, myslel si tenkrát. To, že ji ustavičně drželi na pokraji psychického zhroucení, už vidět nechtěl.

„Ale pane!“ nepřestával namítat strážný.

„Její matka zabila Vaši sestru!“ připomínali mu, jako by to snad nevěděl.

„Já vím a to jí taky nikdy nezapomenu, ale ta dívka je něčím zvláštní,“ zkoumavě si měřil Adamarisino dětské tělo. Už tehdy mohl vidět, že až dospěje, bude z ní vážně krásná žena. Ale bohové! Jeho předkové ho snad museli nenávidět, když dovolili, aby se jeho předurčenou ženou stala dcera vražedkyně jeho sestry! Pomyslel si tenkrát.

„A čím pane?“ ptaly se ho strážce. Gavan už tehdy ani na chvíli nepřemýšlel a řekl svému klanu, čím byla Adamaris zvláštní, stejně by se to jednou dozvěděli, a tak se rozhodl vyrukovat s celou pravdou hned v začátku. A navíc jeho lidu v žilách kolovala stejná krev jako jemu, neměl před nimi žádná tajemství.

„Odveďte ji do pokojů pro služebnictvo, dejte jí vodu, chléb a zamkněte ji.“ Strážce popadly Adamarisino drobné tělíčko a stále plakající ji odváděly pryč.

„Kam jdeš, mami?“ zajímal se, když viděl, jak ihned po tom, co začala korunovační síň zase nabývat svou prázdnotu, tiše vstala z trůnu a rozešla se k hlavním dveřím.

„Přeci za tím ubohým dítětem, někdo ji musí utěšit. Je to jen malé nevinné dítě, Gavane,“ řekla a bez toho, aby se na něj třeba i jen otočila, odešla pryč.

Proč jen se i ona už tenkrát dokázala přenést přes Tadewininu smrt, a on ne? Svou sestru opravdu miloval, ale kvůli ní ublížil, a ne jednou, lásce svého života. Stálo mu to opravdu za to? Zahleděl se na nový obrázek, který mu Čarodějka odkryla. Adamaris z očí už nevyzařovala ta stejná láska a oddanost, jako kdysi. Její obličej naplňovala zlost a opovrhování jím samotným. Její pohled ho zraňoval. Ale nemohl se divit tomu, proč ho tak nenáviděla.

Proč nenáviděla celý jeho klan, kromě jeho matky. Ta jediná k ní chovala úctu a pomáhala Adamaris se vším, co potřebovala. Se vším, s čím jí měl pomáhat on.

„Řekneš mi už konečně, kde mám Adamaris hledat?!“ vyhrkl naráz a podíval se upřeně do Čarodějčina nepřítomného výrazu.

„Samozřejmě, že ti pomůžu, proto jsme tady,“ sdělila mu a vytvořila na vodě novou iluzi. Jen co ji Gavan uviděl, celý strnul a hrozivě zavrčel. Jeho mysl momentálně zpracovávala jen tři podstatné věci: moje žena – leží – vedle jiného muže, honilo se mu hlavou stále dokola a měl co dělat, aby znovu zatáhl drápy na prstech, které se mu při pohledu na toho muže a Adamaris sami vysunuly. „Škoda, že jsme nenahlédli o něco dřív, ale jestli chceš, mohu to přetočit.“ Její slova Gavana popudila tak moc, až znovu zavrčel.

„Ale no tak, Lykaji, snad sis opravdu nemyslel, že ti po tom pekle, které jsi jí celý život připravoval, zůstane věrná?“ ptala se ho posměšně.

Věděl, že je to směšné, ale přesně to si myslel, ale to Čarodějce nikdy říct nemohl. Byl si vědom, že Adamaris velmi ublížil, ale přesto tak nějak ve skrytu duše doufal, že mu zůstane věrná. Ona ale nezůstala. Jiný Lykaj by svou ženu, ne že by se to ale snad někdy stalo, kdyby ho podvedla, zbil, nadával jí, či jí opovrhoval, ale Gavan ne. Gavan namísto toho, aby byl na Adamaris našťvaný, byl našťvaný sám na sebe. To on mohl za to, že jeho žena měla potřebu vyhledat jiného muže. On ji zklamal.

„Myslela jsem si, že Lykaji jsou všechno, snad jen ne naivní,“ pronesla Gavanovým směrem.

„Nejsem naivní, věř mi, že plně chápu, jakou trnitou cestou budu muset projít, než si opětovně získám její přízeň, ale nemůžeš se zkrátka divit, že mě ten pohled ranil!“ zvýšil hlas.

Hned, jakmile budu moci, toho muže vyhledám a zabiju ho, slíbil si v duchu a zakázal si další pohled na Adamaris v objetí jiného. Ale co když je Adamaris s tím mužem šťastná? Co když z jejich strany nejde jen o chvilkové povyražení, ale milující vztah? A co když spolu mají dokonce dítě! Prolétla mu hlavou tato hrůzostrašná myšlenka. Ona přeci nemůže mít dítě! Ne s nikým jiným, než se mnou! Řval na Gavana jeho prvotní instinkt Lykaje, který mu zároveň velel jít za svou ženou a vzít si ji tolikrát, kolikrát bude jen potřeba na to, aby si jasně uvědomila, že ona je pouze jeho, a tak to taky zůstane!

„To je zajímavá úvaha, Lykaji, co když spolu mají dítě?“ trápila ho ještě víc.

„Proč mi to tedy neukážeš?“ zvedl arogantně obočí, ve skutečnosti se ale tak silně a odhodlaně necítil. Ve vnitřku duše byl velmi malinký.

„To bych opravdu mohla,“ rozesmála se, „ale řekni mi, proč bych tě měla zprostit tvého trápení?“ ptala se ho a najednou měla tak šílené oči, až Gavan jen nasucho přehltl.

„Ale... když nad tím tak uvažuji, to, co ti ukážu, ti odpoví na tvou otázku a zároveň tě donutí myslet na jiné a daleko závažnější věci, než je tento obraz,“ svým malým prstíkem ukázala do mísy, ve které se zrcadlila Adamaris se svým milencem. Gavan Čarodějce vůbec nerozuměl, a tak byl tedy vážně překvapen, když se opětovně naklonila k misce a svou drobnou dlaní prolétla nad jejím dnem. „Sleduj pozorně, Lykaji,“ špitla ještě před tím, než zavřela oči. Gavan uposlechl a očima nehnutě pozoroval hladinu vody, ve které se začínaly objevovat snad stovky obrazů Adamaris s různými muži, vždy v sexuálnímu aktu. Gavan hlasitě zařval a drápy zaryl do dřevěného stolu před sebou. Chtěl uhnout pohledem, ale nemohl se odtrhnout od její tváře, která byla pokaždé tak uvolněná. A když pak dosáhla vrcholu, znovu se uzavřela. Tuhle masku Gavan znal, měla ji nasazenou vždy, když byla s ním.

„Už dost, Čarodějko,“ zachraptěl zcela vysílen, vstal z toho pro něj až příliš malého křesílka a otočil se k ní zády.

Nikdy netvrdil, že bude jednoduché získat si Adamaris zpět, ale po tom, co právě viděl, mu došlo, že to bude skoro nemožné. Jeho čistá, sladká Adamaris se proměnila ve velmi tvrdou ženu, která jak viděl, postrádala sebemenší náznak citu, vždy si vezme jen to, co chce a pak odejde, aniž by pohlédla na to, koho či co za sebou zanechala.

„Chci znát místo, kde ji budu moci nalézt,“ pravil už zase zcela ovladatelným hlasem a ukázal Čarodějce jeho odhodlaný pohled.

„Tak ty ses nakonec i přes to, co jsem ti právě ukázala, rozhodl, že vy dva máte nějakou naději?“ ptala se ho posměšně.

„To by stačilo, Čarodějko, tu adresu,“ zvýšil hlas.

„Inu dobře,“ postavila se na nohy.

„Udělala jsem vše, co jsem udělat měla, a ty ses přesto rozhodl tak, jak ses rozhodl. Nezbývá mi tedy nic jiného, než splnit naši dohodu tím, že to místo, kde se Adamaris právě nachází, ti prozradím, až mě v pořádku převedeš přes Lykajské království a necháš projít do světa smrtelníků.“

„Už teď? Ty chceš projít už teď?“ zarážel se. Čarodějka se jen lehce ušklíbla.

„Věř mi, že teď je ten nejlepší čas, došlo k pozměnění pár událostí, a proto si myslím, že není na co čekat,“ pravila tajemně, došla k balvanu, který halil celé toto zvláštní místo, a pomocí kouzla ho odsunula stranou.

„Dobře tedy,“ souhlasil s ní Gavan, „ale jak mám vědět, že až se dostaneme k hranicím do světa lidí, jednoduše neutečeš bez toho, abys splnila svou část dohody?“ tázal se a následoval ji úzkou cestičkou, která vedla do lesa, ze kterého přišli.

„Nezbývá ti nic jiného, než mi věřit,“ broukla a šíleně se rozesmála, když asi dvě stopy před Gavanem dopadla na zem šiška.

Jižní Dakota, hotel U Divokejch Koček

Devět hodin dopoledne

„Takže byl dobrej, říkáš...“ mručela Jeudonee, když se Adamaris asi před pěti minutami celá pomačkaná, ale hlavně uspokojená vrátila do pokoje, který na ten týden, co plánovaly zůstat v Dakotě a pořádně si užít, jak ony tomu říkaly, dámskou jízdu, než se vrátí zpátky do Pensylvánie, bukovaly.

„Hm... víc než to, takovou jízdu jsem zažila snad naposledy před dvaceti lety s tím týpkem od autoservisu,“ mručela spokojeně Adamaris a při tom pohlédla na svou kamarádku sedící za toaletním stolem.

„Možná bych ho mohla taky vyzkoušet,“ přemítala o tomto nápadu Jeudonee, tvářenkou si zvýraznila lícní kosti a vyměnila si s Adamaris jeden pobavený pohled.

„Jen směle do toho, ještě stále leží v posteli, takže bys ho měla perfektně rozbaleného,“ pokynula jí ke dveřím, „ale být sebou bych si pospišila, říkal něco o tom, že v jedenáct musí zase vyrazit,“ radila jí.

„Ale no tak, Adi, jsem sice zvrácená, ale zase ne natolik, abych tu samou rybu, která byla ještě nedávno plně zakotvená ve tvém přístavu, taky pozvala dál,“ štětcem si naposledy přešla po tvářích, „já to vidím spíš tak, že mi pomůžeš najít nějakou jinou rybku, která by splňovala všechny mé přísné požadavky,“ rozhodla se nakonec a rudou rtěnkou si pořádně obtáhla ústa.

„Jakým přísným požadavkům, prosím tě?“ zarážela se Adamaris, „vždyť tobě vždy bohatě stačilo, že je ten dotyčný obdařen mužskou výbavičkou, kterou na tebe po tom, co na něj svůdně zamrkáš, milerád použije,“ pronesla suše.

„No jo, ale tentokrát chci něco víc, víš,“ prudce se otočila a hodila na ní štěněčí pohled.

„Takže tři čísla?“ ptala se Adamaris s pobaveně zdvihnutým obočím.

„Čtyři,“ broukla a ještě víc našpulila rty.

„No jo, ty nymfomanko, ale musíš brát v potaz, že ti chlapi jsou jen obyčejní smrtelníci, tak abys je nepřevařila,“ hlasitě se zasmála, zatímco Jeudonee uraženě našpulila pusu. „No tak dobře, jdem ti najít nějakýho zachovalýcho a fyzickou výdrž znalýho chlápka, spokojená?“ vytáhla ji na nohy.

„Ano, prosím,“ pravila vážně Jeudonee a prsty si projela své krátké hnědé mikádo.

„Myslím si, že s tím, co máš na sobě, tato mise nebude ani obzvlášť obtížná,“ uznalým pohledem sjela Jeudoneeniny rudé šaty s hlubokým výstřihem, titěrnými ramínky a rozparkem pod zadek.

„No dovol, to chceš jako říct, že jen mé osobité kouzlo nestačí?!“ vypískla se smíchem a nechala se odvádět ke dveřím.

„Myslím si, že na zodpovězení této otázky bude vhodná chvíle později, teď ti musíme najít nějakou oběť, co hodně vydrží,“ prudce zabouchla dveře a už si to společně s Jeudonee maširovala k výstupu.

Černé lesy, hraničící čára území Lykajů

„Nezapomeň, Lykaji, na to, co jsi mi slíbil,“ připomínala mu Čarodějka, když společně vstupovala do jeho království.

„Já svou část dohody splním, o to se nestrachuj,“ pravil pevným hlasem Gavan a mávl k bráně, rozdělující obě jejich území, „chceš mít

tu čest a jít jako první?“ tázal se. Žena ale jen nesouhlasně zavrtěla hlavou a bradou kývla na Gavana. „Dobře tedy,“ zhluboka se nadechl a prošel zpět do svého vlastního království, ve kterém se nemusel bát nějaké pomatené Čarodějky, která by lítala všude okolo jako smyslu zbavená a na jeho lid vrhala jedno kouzlo za druhým.

Jen co prošel silovým polem, okamžitě ho do nosu udeřila tolik známá a vítaná vůně borovic.

Doma, vibrovalo mu v hlavě toto slovíčko, které pro něj mělo sladkou příchut' medu.

„Je řada na tobě, Čarodějko,“ promluvil k druhé straně silového pole, ponořeného do naprosté tmy.

Tma měla pro Čarodějky, alespoň co stará kultura tvrdila, opravdu velmi velký význam. Proto i ty babizny jedovaté použily kouzlo, které uvrhly na průchod do jejich Sféry. To kouzlo se skládalo z toho, že silové pole zahltily temnotou, která znemožňovala prokouknout skrz bariéru. Mezi lidem, jak lykajským, tak ostatními, se tradovalo hned několik důvodů, proč ty pošetilé Čarodějky plýtvaly pro ně tak moc chtivou silou a udržovaly pole nonstop zahlcené temnotou.

První a nejrozšířenější mezi nesmrtelníky byl ten, že nechtěly, aby je obyvatelé Narinda viděli při vykonávání různých seancí a obřadů, ve kterých mělo údajně docházet i k obětem, zavražděných a darovaných bohům. Jelikož národ Čarodějnic byl pohanským kmenem, těch obřadů se prý uskutečňovalo opravdu mnoho.

„Neměl bys věřit všemu, co uslyšíš, Lykaji,“ ozval se kousek vedle něho ten tolik zpěvný hlas. Gavanovi naskákala husí kůže.

„Musíš se za mnou plížit jako had?!“ zvýšil hlas a vrhl na Čarodějkou jeden nepřátelský pohled, který ale okamžitě vystřídal překvapený. „Co jsi to se sebou udělala?!“ začal ji sjíždět nevěřícím pohledem, „Vypadáš normálně a vyšší,“ v údivu otevřel ústa. Vypadala stále skoro stejně, ale přesto jinak. Oči jí už tolik nezářily, pokožka neměla tak bílou barvu, její rozlítané dlouhé vlasy jí teď spadaly pouze pod prsa a jako by snad i povyrostla.

„Ale Lykaji, ty víš, jak polichotit ženě,“ hlasitě se zasmála, a když viděla, že na ni Gavan stále tak nechápavě zírá, rozhodla se, že mu dá odpověď. „Jsem Čarodějka, Lykaji, a o nás, jak už je jistě zná-

mo, se ví, že si potrpíme na kouzlech a iluzích...“ znovu se cinkavě rozesmála, „ale jelikož nejsme na mém území, tato magie mě moc vyčerpává, takže musím dát na svůj přirozený vzhled,“ vysvětlila mu a rozhlédla se po lesích, které z větší části tvořily jeho území, „hm... příroda, to se mi líbí,“ broukla a aniž by ji Gavan navedl, vydala se k jedné z osmi cest. Pro Gavana bylo opravdu velkou záhadou, že zvolila tu jedinou správnou.

„Ty už jsi tu někdy byla?“ ptal se, když s ní srovnal krok.

„Proč si to myslíš?“ byla náhle tak zvláště zadumaná a zpříma mu pohlédla do očí.

„Protože jsi bez mrknutí oka udala správný směr,“ odpověděl jí po pravdě.

„Hm... řekněme, že už to bylo opravdu dávno,“ promluvila po delší době a zrychlila krok.

3. kapitola

Jižní Dakota, bar Šikmookýho Barnieho

„A co támhle ten?“ zeptala se Adamaris a ukázala na jednoho z mužů, sedícího na barové stoličce.

„Hm... ten by nemusel být špatnej,“ uvažovala nahlas Jeudonee, „vždycky jsem měla slabost pro ramenaté chlapy,“ dodala a ukousla kousek z olivy, ponořené ve své margaritě.

„Tak proč ho nejdeš vyzkoušet?“ drcla jí do ramene a ještě jednou sjela postavu dotyčného muže.

Když už byla řeč o ramenou, taky znala někoho, kdo se pyšnil podobnou strukturou těla.

Ale no tak! Okřikla se okamžitě, jakmile se jí vybavila Gavanova urostlá a vskutku pohledu lahodící postava. Co sis slíbila! Napomenula se znovu a snažila se myšlenky na Gavana zahnat tak rychle, jak jen přišly. To bylo ale skoro stejně nemožné, jako zahnat Gavana samotného. Ona to ale přesto dokázala. Už několikrát za ta dlouhá desetiletí na něj narazila. Pokaždé se neubránila pohrdavým a ironickým úšklebkům, když viděla, jak se ji marně snaží najít. Jeho utrpení jí svým stylem dělalo dobře. Zasloužil si to. Každou vteřinu si zasloužil.

Ten den, den, který pro ni znamenal vysvobození ze zlaté klíčky, do které ji zamkl, se zrodila nová Adamaris. Adamaris, která se už neohlížela za sebe a brala si všechno, co chtěla, kdy to chtěla a především, kde to chtěla. Slovo, jako morálka jí bylo zcela neznámé a pohledy ostatních ukradené. Zrodila se do nové bytosti. Bytosti, kterou zajímala jen vlastní síla a moc. Už nikdy nechtěla zažít ten pocit být na někom závislá, být někým ovládaná, ale především podceňovaná. Už nikdy nechtěla slyšet, že ona na něco nemá, nebo něco nesvede. Svedla. Všem okolo, včetně sobě samé už mnohokrát dokázala, že ona svede všechno, co si jen umane. Byla to opravdu dlouhá cesta, ale naučila se to. Hodně jí v tom pomohla i Erin. Erin byla Nearativ stejně tak jako Adamaris. Adamaris poznala Erin hned po tom, co se probudila z kómatu, do kterého upadla, když prošla silovým polem do světa lidí.

To, že prošla, bylo prvním krokem k tomu, aby utvořila svou nynější podobu. Podobu, kterou i přesto, že ji někteří lidé i nesmrtel-

ní nazývali sobeckou a ziskuchtivou, Adamaris považovala za jakési řešení všeho. Jak snadné bylo nezajímat a nestarat se o city nebo prosby jiných, tak snadné že si na svou vypočítavou stránku brzy zvykla. Zvykla si i na sílu a moc, kterou vládla, a byla na sebe právem pyšná a zdravě sebevědomá. Musela ale uznat, že to sebevědomí získala hlavně díky Erin a Nicklasovi. Dalšímu Nearitovi, se kterým se Adamaris seznámila, když ji Erin v pořádku dopravila do menší vesničky v alpských horách, kde její kmen sídlil.

Erin byla v tu dobu už velmi silný Nearativ. Bylo jí něco málo přes dvě stě let, což bylo docela dost vzhledem k tomu, že většina z jejího lidu se nedožila ani sto padesáti, jelikož je Lykaji a jiné druhy skoro vyhubili. Zůstalo jen pár přeživších, se kterými ji Erin seznámila. Po smrti Adamarisiny matky, velké bojovnice Jasmine, se její kmen ukryl právě v těchto horách a předal jí všechny potřebné informace, aby nabyla síly, jakou vládla nyní. Síly, která stále nabývala a nabývat bude.

Jak se od svého kmene dozvěděla, Nearativ byl jeden z nejsilnějších druhů v Narindě, proto se je taky ostatní rasy snažily vyhubit, když byli ještě zranitelní. Bylo totiž všeobecně známo, že jakmile Nearativ dosáhne hranice tří set let, je prakticky neporazitelný, protože k ostatním schopnostem, jako manipulace věcmi pomocí energie, telekinezi, léčitelství, přenosu myšlenek, tvoření iluzí a vytváření svých vlastních snů, které se u Nearitů ukazovaly s přibývajícím věkem, většinou získají i bájnou schopnost teleportace, u které bylo zapotřebí zcela ovládat svou duševní i fyzickou schránku k tomu, aby se obě tyto části současně přesunuly na místo, které Nearativ udal.

Zvládání této schopnosti se ze začátku jevilo skoro nemožné a její trénink trval i několik let. Jako první známky úspěšného dopracování k ovládání této schopnosti se ukazovalo třeba to, že se Nearativ dokázal přesunout i jen o dva kroky, či kratší vzdálenost. Když pak ale Nearativ tuto schopnost plně ovládl, mohl se mrknutím oka přemístit do Afriky a hned na to si skočit na nákupy do Říma.

Adamaris zatím vládla schopnosti manipulace věcí pomocí energie, mentálním přenosem myšlenek, léčitelstvím a tvořením iluzí. Samozřejmě, že k těmto schopnostem se muselo započítat i to, že do-

kázala vycítit každého Nearativa, který jí byl v blízkosti pěti kilometrů. Touto schopností vládl rovněž každý Nearativ a většinou ji získal jako první. Vždy, když ucítila někoho ze svého druhu, bylo to jako by ji k němu táhl neviditelný provázek.

Takhle nějak ji vlastně před lety našla i Erin. Dovedl ji k ní instinkt, a jelikož byla Erin nejstarší Nearativ, brala za povinnost postarat se o ni a bezpečně ji přenést k hrstce patnácti mladých Nearitů, co přežili ta krvavá jatka, jež před osmdesáti pěti lety započali právě Lykaji, když v značné přesile vtrhli do jejich pokojné vesnice, zavraždili její matku a ostatní starší přímo před jejíma očima. Lykaji tenkrát uzavřeli smlouvu s mlžnými Démony a Upíry, kteří bojovali bok po boku Lykajů a tím pádem se jim podařilo Nearity skoro všechny vybit. Přežilo jen pár dětí a Erin, která v té velké bitvě rovněž přišla o druha a malého synka.

Společně s dětmi se schovala do malé jeskyně pod vesnicí. Později, když byl konec těch jatek a ona už nemusela poslouchat, jak ta zvířata vybíjejí všechny její přátele a rodinu, se jí podařilo nashromáždit dostatek energie, kterou nakrmila pole a s dětmi uprchla do lidského světa. Tento příběh vlastně taky dopomohl Adamaris k tomu, aby se stala tou, kým byla teď. Příběh o nevýslovné krutosti vůči jejímu rodu způsobil, že v sobě potlačila jakékoliv slitování. Proto ano, byla pyšná na to, čím byla, je a čím bude. Dokonce při tom nepocítovala ani žádnou hanbu.

Utrpení svých nepřátel, stejně tak Gavana, jelikož on byl její úhlavní nepřítel, si do sytosti užívala. A nepřátelila se s nikým, kdo nebyl natolik silný a nedokázal se postarat jen sám o sebe. Adamaris zkrátka nebyla druh osoby, u které byste hledali porozumění, něhu či ubezpečení o tom, že všechno bude zase jednou v pořádku. Nepatřila do té skupiny, která si řekne: Nebudu stejná jako ti, co mi ubližovali. Adamaris se totiž řídila heslem: Budu horší než ti, co mi ubližovali. A zatím se jí to dařilo.

„Máš pravdu, ta jeho ramena za vyzkoušení zaručeně stojí,“ pronesla Jeudonee, pokřiveně se usmála a línou chůzí, při které neopomněla pořádně vyšpulit prsa a rozhoupat boky, se vydala k muži, který pro ni měl znamenat jen další chvilkové rozptýlení.

Adamaris se s Jeudonee seznámila před čtyřiceti třemi lety v Brazílii, kde byla s Nicklasem, jejím kamarádem s výhodami. Jen co Adamaris vešla na pláž, ihned si Jeudonee všimla, zářila mezi všemi těmi smrtelníky jako drahokam. V tu dobu Adamaris moc nesmrtelných v lidském světě neznala, protože nebylo vůbec snadné se do světa lidí dostat. Jediná cesta vedla skrz Lykajské království, které bylo pod neustálým dohledem těch psů. Málokomu se přes ně podařilo dostat.

Lykaji a jejich království byli něco jako kapitální území celé Narindy. Dohlíželi a ctili pravidla o existenci dvou světů, které žily naprosto odděleně a nezávisle na sobě. Lykaji byli něco jako strážci, jejichž země obsahovala pět portálů, na které se Narinda dělila.

První území byla Sféra Čarodějnic, která zahrnovala nejen je, ale také Jezinky a Černokněžníky. Druhá část nesla název Země Démonů, a jak už samotné pojmenování naznačovalo, obsahovala nejružnější druhy z nich. Třetí oblast Narindy, ve která vládli Upíři, Kentauři, noční Obludy a Duchové pohybující se v temnotě, se jmenovalo Říše Temnot. Čtvrté a neméně nebezpečné údolí, ve kterém byli přítomny Víly, Sirény a Kelpie bylo nazýváno Archerovo království a nakonec poslední říše, která kdysi zahrnovala i její rod, patřící Kyklopům, Baziliškům a nejružnějším nočním stvořením byla známa pod názvem Říše Zapomenutých.

Jeudonee se, jak se s Adamaris podělila, do říše lidí podařilo uprchnout čistě náhodou, když využila chaosu, který nastal v den, kdy se Démoni pokusili zmocnit Lykajského království, aby měli volný průchod do světa smrtelníků, a vtrhli do království tehdy ještě Gavnova otce v plné zbroji.

Zvěsti o velké bitvě právě probíhající v Lykajském království prolétly říší Narinda opravdu velmi rychle. A tak se tedy stalo, že někteří nesmrtelní, stejně tak jako Jeudonee, nečekali už ani chvíli a rozhodli se využít chaosu, který při boji mezi Lykaji a Démony zavládl. Nepozorovaně proklouzli až k portálu, rozdělující svět lidí od Narindy, a navždy uprchli z nesmrtelného světa, který byl až po okraj plný násilí a věčných bojů o území.

„Co se děje?“ ptala se náhle naprosto zaraženě Adamaris, když se stolička naproti ní odsunula a padla na ni váha Jeudoninyho těla.

„Co by?“ odfrkla si naštvaně Jeudonee a ťukala svými dlouhými nehty o dřevěný stůl.

„No to mi pověz spíš ty, neměla ses s ním...“ bradou kývla na muže, kterého si Jeudonee vyhlédla, „...už náhodou válet v posteli a vynalézat nové sexuální polohy?“ ptala se jí nechápavě.

„To bych ráda, ale zdá se, že náš mužík má stejnej vkus co já,“ odfoukla si z čela ofinu.

Adamaris nechápavě zkroutila obočí. „Nerozumím,“ podepřela si rukou bradu.

„Tím stejným vkusem jsem měla na mysli to, že se mu taky líbí ramenatí vysocí sexy muži s pevnými boky, vypracovaným břichem a velkým penisem,“ vyplivla zhnuseně.

„On je gay?“ vyřkla překvapeně a sjela muže, který když viděl, že se na něj společně s Jeudonee zahleděly, jim na pozdrav mávl rukou.

„Jo, celou tu dobu jsem musela poslouchat, jak je ten barman ale sexy a jak by ho nejradši někam zatáhl a tam ho přetáh! Víš, co to bylo! Kdyby mi to říkala nějaká ženská, tak to vezmu v pohodě, protože já bych nejradši udělala to samý, ale chlap! Rozumíš? Chlap!“ Stěžovala si.

„Tak ho předběhni a toho barmana přetáhni jako první. V čem je problém? Konec konců...“ Adamaris se zahleděla za bar, „...je to docela kus,“ naklonila hlavu na stranu a sledovala barmana zrovna míchajícího nějaký drink.

„Myslíš?“ pravila už zase plně soustředěná Jeudonee.

„Proč ne, vypadá to, že on gay rozhodně není, takže máš na rozdíl od tvého sexy přítele značnou výhodu,“ zasmála se Adamaris, když viděla, jak barman neskrytě flirtuje se všemi dámami, které seděly u baru a něco si pro sebe špitaly.

„Anebo je tu ještě jedna možnost,“ šibalsky se zahleděla na gaye, který stejně tak, jako ty dámy za barem, mlsně sledoval barmana. „Použij svou sílu Sirény a předělej gaye na heteráče,“ rozesmála se.

„Ne, díky, já půjdu radši do něčeho, co bude vědět, co, jak a kam má zasunout, ano?“ ušklíbla se a vydala se k baru. O tom, že tentokrát neodejde s prázdnou, byla Adamaris přesvědčena už v ten okamžik,

kdy Jeudonee usedla na prázdnou barovou stoličku, dala si nohu přes nohu a mrkla na barmana, který z ní byl totálně paf.

„Potvora jedna sirénská,” zamumlala si sama pro sebe a musela se uchechtnout, když viděla, jak jí barman zobe z ruky.

Lykajské království

V ten samý čas

„Jak dlouho ještě půjdeme?” ptala se Čarodějka.

„To ty jsi udala směr, neměla bys to tedy vědět?” provokoval ji Gavan a pohlédl na planiny, které byly jasnou známkou toho, že se blížili k jeho hradu.

„Tyto směšné odpovědi si, drahý Lykaji, nech pro někoho jiného,” vyplivla Čarodějka, jejíž nálada se za poslední dvě hodiny, rapidně zhoršila.

„Chybí ti tvá magie?” když byl Gavan ve svém přirozeném území, cítil, že má vůči Čarodějce na vrch.

„Provokuješ hada bosou nohou, jsi si toho vědom, Lykaji?” pronesla hrozivým hlasem a zakopla o kámen pod jejíma nohama. Gavan se hlasitě rozesmál. „Mlč!” propalovala ho očima, ve kterých měla jasné známky blesků, kterými by Gavana, kdyby k tomu měla dostatek magie, jednoznačně sežehla. Gavan se její špatné náladě musel zhluboka zasmát. „Nějak ti otrnulo, Lykaji,” pronesla a uskočila před dalším kamenem.

Tahle ta Čarodějka se mu začínala líbit čím dál víc. Možná to bylo i proto, že částečné omezení její magie dopomohlo k odkrytí její pravé masky, už zdaleka ne tak dominantní a povýšenecké. Připomínala mu zraněné ptáče, které se i přesto, že má zlomené křídlo, pokouší létat.

„Vidiš támhle tu malou věžičku?” zajímal se a ukázal na kamenou stavbu, vykukující zpod obrovského kopce. „Ano,” odpověděla a oči si zastínila dlaní.

„Tak to je můj hrad, odpočineme si tam, než se vydáme znovu na cestu,” pronesl a předběhl Čarodějkou, která se nevěřicně zastavila v pohybu a chvíli na něj jen vyplašeně zírala. „Neboj se, přísahal jsem ti přeci, že jsi pod mou ochranou, nikdo z mého lidu ti neublíží,” ubezpečoval ji.

„Ale to nejde!“ vykřikla a stále se odmítala pohnout z místa. Gavan se při zaznění jejích slov zarazil a s nechápavým výrazem v tváři se na ní otočil.

„Proč by to nešlo, jsi můj host a bude s tebou i tak zacházeno,“ nechápal, proč tak vehementně odmítá jeho pohostinství.

„Já nemůžu být tvým hostem...“ začala vysvětlovat, když tu se znenadání ozvalo hlasité volání Gavanova jména.

„Moment, Čarodějko, to je můj přítel,“ Gavan se otočil čelem ke svému hradu a zadíval se na kopec, z něhož k němu sbíhal Cabal ještě s několika muži.

„Tady jsem, Cabale!“ Zakřičel a mávl na pět mužů, z toho dva z nich navlečených v brnění.

„Gavane!“ zakřičel Cabal a zuřivě ho objal, „jsi v pořádku, starý příteli,“ pravil nadšeně, zatímco si ostatní muži položili dlaně na srdce a uklonili se. Gavan jim vyšel vstříc a napodobil jejich pozdrav. Pozdrav krále. „A kdo je toto, Gavane?“ Cabal se usmál na Čarodějkou, která, jak si Gavan stačil všimnout, od nich zuřivě odstupovala a vyděšeně hleděla na Cabala.

„To je Talisa Thrine, drahý příteli, Čarodějka, která mi pomůže najít Adamaris. Je pod mou ochranou, přísahal jsem, že ji v pořádku dovedu k portálu do říše lidí,“ vysvětloval a dlaní ho poplácával po zádech.

„Pod tvou ochranou?“ zarážel se Cabal a pohledem sjel tu jemnou ženskou krásu, která by snad, alespoň podle Cabalova mínění, nemohla ublížit ani mouše. „Ale, prosím tě, Gavane, kdo by chtěl ubližovat takové křehotince? Pročpak se k nám nepřipojíš, krásko?“ odhalil řadu svých bílých zubů v širokém úsměvu.

„Proč se chce dostat do říše lidí?“ ptal se tiše a ještě jednou si ženu pořádně prohlédl. Byla nádherná.

„Tak to je jediné, co stále nechápu, řekla mi jen to, že je na to správný čas, mluví dost v hádankách,“ vysvětloval. Cabal, ač si to vůbec sám uvědomoval, se k ní začal pomalu přibližovat.

Talisa si toho samozřejmě okamžitě všimla, zacouvala a nakonec zakopla o jeden z kamenů. Cabal ani chvilku nezaváhal a rozeběhl se jí pomoci. Nevěděl co, ale něco ho k ní už od prvního okamžiku zatraceně táhlo. „Nedotýkej se mě!“ vykřikla, když se k ní začal shýbat.

„Chci ti jen pomoci,” nechápavě zkrabatil obočí a sledoval, jak se před ním začala plazit pryč.

Pomatená žena, pomyslel si a i přese všechny čarodějčiny snahy a hrozby se dotkl jejího loktu. A v tu chvíli se to stalo. Celý zkameněl a očima pevně utkvěl v jejím pohledu, který nyní znázorňoval paniku a hněv současně.

Tak proto nechtěla, aby se jí dotýkal!

„Ty!” zařval a ani si neuvědomoval, že začíná vztekle vrčet. Čarodějka se vyděsila a dlaněmi si překryla obličej.

Tenhle obrázek se Cabalovi vryl do hlavy jako cejch a zároveň ho donutil se znovu ovládat. Poklekl a začal k ní natahovat dlaně. Čarodějka se ale vůbec nezachovala tak, jak by se měla zachovat pravá žena Lykaje, která by mu okamžitě skočila do náruče a předla blahem už jen kvůli tomu, že se jí její muž dotýká.

„Už jednou jsem ti řekla, aby ses mě nedotýkal!” vyjela, využila okamžiku, co byl zranitelný, a nohou ho prudce udeřila do odkrytého hrudníku. Cabal hlasitě zařval a převálil se na záda. Čarodějka vyskočila na nohy a utíkala ke Gavanovi, který celé toto divadlo sledoval s narůstajícím šokem.

„Stůj!” křičel Cabal a začal se hrabat na nohy.

„Pamatuj na to, co jsi mi přísahal, Lykaji!” lapala po dechu a schovala se za Gavanovými zády.

„Přestaň se přede mnou schovávat a pojď ke mně! Chci si svou ženu pořádně prohlédnout!” pravil hrubým hlasem, došel ke Gavanovi a s přimhouřenýma očima sledoval schovávající se Čarodějkou.

„Zakroč, Lykaji!” našeptávala Gavanovi, „jinak se nikdy nedozvíš, kde se Adamaris schovává,” začala k tomu všemu ještě vyhrožovat a sledovat Cabala s vyděšeným výrazem vepsaným ve tváři.

„Tak proto jsi chtěla, abych přísahal, že nedovolím žádnému Lykajovi, aby se tě zmocnil. Ty jsi už předem věděla, že jsi Cabalova předurčená žena,” hádal Gavan a se zoufalstvím sledoval svého přítele a jeho napjatý postoj.

„Samozřejmě, že věděla,” pravila tak arogantně, až Cabal zavrčel.

„A přesto jsi chtěla, abych přísahal,” kroutil nešťastně hlavou a

nevěděl, co si má počít. Nechat volnou ruku svému nejlepšímu příteli, či bránit Čarodějku, aby získal Adamaris. Gavanovi se šílenstvím málem rozskočila hlava. Cabal byl jedna věc, ale jeho láska druhá!

„Ano,” odpověděla jednoslabičně a pomalu vystoupila zpoza Gavanových zad.

„A proč?” nechápal Gavan a pohlédl jí zpříma do očí.

„Protože já nikdy nebudu ženou nějakého špinavého Lykaje!” pravila a sjela všechny přítomné opovrhujícím pohledem. Gavan zaťal ruce a nejradši by odsekl něco v tom znění, jako: Čarodějka taky není zrovna nějaká výhrou, ale předběhl ho Cabal, když učinil prudký výpad k jeho osobě a doslova mu Čarodějku vyfoukl pod nosem.

Jakmile se Talisa ocitla v Cabalově náruči, začala okamžitě ječet a dožadovat se Gavanovy pomoci. Cabal tento její odpor ale utlumil tím, že si ji k sobě přitiskl tak pevně, že mohla sotva mluvit, natož ječet.

Gavan nevěděl, jak má zareagovat, jestli má Čarodějce pomoci, nebo nejdřív nechat vyprchat zlobu, kterou ta malá proradná bytost zažehla v Cabalovi. Nakonec se rozhodl pro druhou variantu, a to tu, že počká. Však si to za to, co způsobila, zasloužila.

„Pust mě! Pust mě, ty zvíře!” sípala a bušila do Cabalovy hrudi. Toho ale ty její malé pěstičky, dopadající na jeho urostlou a pevnou hrud', jen rozesmály.

„Tak ty nikdy nebudeš ženou Lykaje, maličká?” sklonil se k ní tak, až se svým nosem dotýkal toho jejího. Talisu ale ani tak nevyděsilo, že se k ní sklonil, jako to, že to pravil tak zlověstně klidným hlasem.

„Ne,” odsekla a při tom se pokoušela nadzvednout bradu a oplácet mu jeho přímý pohled, ale u všech Čarodějek! Bylo to zatraceně složité. On nebyl žádný klučík, na kterého kdyby dupla, strachy by se rozutekl pryč! Byl to lovec! A ona měla tu smůlu, že se právě stala jeho novou kořistí.

„Ale budeš, maličká,” ještě pevněji ji sevřel v náruči a rty přešel po jejím uchu, „budeš jen má,” nepřestával šeptat. Talisa stále nesouhlasně kroutila hlavou, což Cabala ještě víc rozesmálo. „Celičká jen má, už brzy tě udělám svou ženou, má sladká,” broukal jí do ucha, až Talise naskákala husí kůže.

„Nikdy!” zaprotetovala znovu.

„Ale ano, budeš mi patřit, stejně tak, jako mi už brzy bude patřit tvoje tělo, které budu ze začátku prozkoumávat velmi pomalu a zjišťovat, jaké laskání má moje sladká nejradši, než si tě vezmu úplně. Budu se do tebe pomalu zasouvat a vyplňovat tě tak, jak jsi to ještě s nikým nezažila. Budeš sténat jen pro mě, má sladká, a pak, až si tě celou vyplním, prudce se ti zahledím do očí a donutím tě vyslovit, že patříš mně, jen mně. Až se tohle všechno stane, má sladká, odměním tě tím, že začnu přirážet pravidelně. Ze začátku pomalu, abys měla příležitost si na mě zvyknout. Zvyknout si na rytmus svého muže. Budu přirážet kousek po kousku, čím dál tím hlouběji, rychleji, až nakonec nezbude nic, co bych neznal, a ty nebudeš myslet pouze a jedině na to, kdy si tě vezmu znovu,” špital jí do ucha, až celá zrudla a zvlhla zároveň.

„Tak to by stačilo! Okamžitě mě pusť!” snažila se od něj odtlačit, ale zcela marně, byl moc silný a ona neměla svou magii! Prokleté Království Lykajů! Zahřešila v duchu. „Lykaji!” zakřičela z posledních sil na Gavana a stále se pokoušela všemožně odtlačit od Cabela. „Zapomínáš na svou přísahu? Ty, velký lykajský král?!” Když už všechno selhalo, snažila se apelovat na lykajskou čest a hrdost.

Tohle byl přesně ten den, kterého se obávala. Svůj únik z říše Narinda odkládala do poslední chvíle, jelikož jí bylo v její zemi dobře, ale minulý týden se jí v jezeře, zjevila vidina, že Lykaj, kterému je předurčena, je už velmi blízko. Dost jí to vyděsilo, protože ona byla hlavně a především Čarodějka, a ty, jak už bylo od nepaměti známé, si zakládaly na nespoutaném a zcela volném životě. Bylo tedy víc než přirozené, že jakmile se dozvěděla, že existuje nějaký Lykaj, který ji bude z jejího života, ve kterém nectila žádná pravidla a jednala vždy a jenom podle svých vlastních pravidel, chtít vytrhnout, zpanikařila.

Tuto nevyvratitelnou pravdu věděla už sedmnáct let a po celý ten čas se jí pomoci její síly, která se dala srovnat s jasnovidectvím, dařilo vyhnout každé příležitosti, při které by se s ním mohla setkat. Poslední varování o tom, že už je největší čas zmizet, dostala včera ráno v odrazu malého jeskynního jezírka přímo v jejím obydlí.

To byl taky ten hlavní důvod, proč urychleně nahlédla do budoucnosti, která byla ale velmi nejasná, zjistila jen tak málo, že se ly-

kajský král chystá do její říše, a tak se toho rozhodla okamžitě využít. Nabídla mu svou pomoc, když ji bezpečně převede jeho územím a nechá ji navždy zmizet v říši lidí. Všechno šlo jako po drátkách, Lykaj se opravdu odhodlal do její říše a souhlasil s návrhem, který Talisa vznesla, až do této chvíle.

Talisa se ještě nikdy necítila tak bezbranně jako nyní v náručí toho hromotluka.

„Pust' ji, Cabale, Čarodějka má pravdu, je pod mou ochranou,” promluvil Gavan a začal se blížit ke svému příteli a jeho ženě, co se všemožně bránila před Cabalovými dotyky. Jak se ale tak zahleděl do tváře svého přítele, nemohl nevidět, že Cabal je svou ženou víc než nadšený. Už dlouho ho neviděl v tak hravé náladě, kterou zaujal v okamžiku, kdy si k sobě Čarodějkou natvrdo přitiskl. To, jak si s ní hrál, a i přese všechny protesty se jí dotýkal, svědčilo jen o jednom. Cabal zřejmě věděl, co dělá. Což se ale nadalo říct o Čarodějce, která vypadala zmateněji, než před chvílí jeho muži, kteří na dotýcnou dvojici hleděli v němém údivu a nemohli uvěřit tomu, že toto navenek sice vypadající bezmocné stvoření je celé jen Cabala.

„Ale Gavane, ty taky musíš pokazit každou legraci, dej nám ještě tak pět minut, ano?” promluvil Cabal a vůbec nebyl vyveden z míry Gavanovým příkazem.

„Lykaji!” zakřičela opět Talisa a uhnula před Cabalovými rty, snažící instinktivně vyhledat ty její.

„No tak, buď hodná, má sladká,” špitl do Talisiny tváře a přejel po ní rty.

„Tak na to okamžitě zapomeň, ty špinavý pse!” zakřičela. Cabal celý ztuhl.

„Jak že jsi mi to řekla?” ptal se hrozivě tichým hlasem. Talisa jen nasucho přehltnula. „Já poslouchám, má sladká,” pokračoval a při tom se jí pevně zahleděl do očí. Talisa ale stále mlčela. Tak nějak podvědomě tušila, že kdyby tu nadávku do špinavých psů zopakovala, nedopadlo by to vůbec dobře. „Chci, aby mezi námi bylo hned na začátku jasno, má sladká, i přes to, že jsi má žena, si od tebe nadávky podobného rázu líbit nenechám, a kdyby se čirou náhodou opakovaly, věř mi, že si je vyberu i s úroky,” pravil varovným hlasem.

No bezva! Nejenže narazila na psychicky labilního Lykaje, který žije v utkvělé představě o tom, že je jeho ženou, ale teď ji má v úmyslu ještě bít! Tak se zdá, Taliso, že jsi vyhrála první cenu v loterii! Promlouvala k sobě.

„Ale no tak,” přešel jí palcem po tváři. Talisu ten neznámý dotek vyděsil natolik, že sebou cukla.

Jak ráda by teď nahlédla do čarodějnické knihy a použila jedno z kouzel, které by ho proměnilo na malého bezbranného švába dobrého tak leda k zašlápnutí! Prolétlo jí hlavou a svého nepřítele sledovala s přimhouřenýma očima.

„Nechtěl jsem tě vyděsit, má sladká,” zářivě se usmál. Talisa nevěděla, jestli se má po jeho slovech hystericky rozchechtat, nebo zoufalstvím brečet.

Tak nejdřív nasadí pohled zabijáka roku, a ani ne za pár vteřin je jako mílius! Nechápala jeho kolísavou náladu.

„Jen stanovuju určitá pravidla, a teď mi dej pusu a já, ač nerad, tě pustím, ano?” nadzvedl jeden koutek úst.

Co si to o sobě zatraceně myslí! Zuřila. Že zahvívá a ona začne tancovat tak, jak určí! Nepřestávala pěníť. Tak to ani náhodou Lykaji, máš totiž co dočinění s velmi mocnou Čarodějkou!

„Na to zase hezky rychle zapomeň, Lykaji!” protestovala tentokrát už i nahlas.

„Cabal, mé jméno je Cabal, má sladká Taliso,” předl jí do ucha.

„Tak už přeci něco udělej, Lykaji!” panikařila a obracela se na Gavana.

„Políbíš mě ty, nebo to mám udělat já?” ignoroval její volání o pomoc.

„Cabale, příteli,” promluvit Gavan, jen co překonal tu dlouhou vzdálenost, dělíci ho od dotyčné dvojice, „pusť ji,” nabádal ho.

„Je mi líto, ale dáma ještě nesplnila můj požadavek,” odpověděl s pohledem stále spočinutým na Talisiných rtech. „Tak do toho, má sladká, jestli chceš, abych tě prozatím pustil, budeš mě muset políbit,” špital jí do ucha a dal si sakra záležet na slůvku “prozatím”.

„Tuto myšlenku si laskavě vyhoď z hlavy, Lykaji, já tě za žádnou cenu dobrovolně nepolíbím!” Vzpírala se.

„Volba je čistě jen na tobě, má sladká, buď mě tady na tomto místě hned teď před zraky všech políbíš, nebo si tě přehodím přes rameno a odnesu do své postele,” chlípně se ušklíbl, „ve které stejně už velmi brzy skončíš,” pokřiveně se pousmál. „Já osobně bych samozřejmě dával přednost variantě číslo dvě, neumíš si ani představit, jak se těším na tu chvíli, kdy se do tebe zanořím tak hluboko, že mi samou vášní zavrteš nehty do zad,” pokračoval.

„Jestli ho ode mě okamžitě nedostaneš, Lykaji, už nikdy Adamaris nespátíš! Na to přísahám!” pronesla jako protireakci na Cabalova slova, vytočila se v jeho náručí a nyní hleděla do šokované tváře lykajského krále.

„Pusť ji, Cabale.” položil těžkou ruku na rameno svého přítele, jenž vztekle zavrčel. „Promiň, příteli, ale Adamaris je pro mě vším,” vysvětloval a zahleděl se do Talisiny nyní triumfem vyplněné tváře.

„Za to zaplatíš, má sladká,” zamručel Cabal, a aniž by to Talisa čekala, přitiskl rty na ty její v zuřivém polibku. Talisa se od něj snažila odtlačit, ale proti tomuhle ramenatému Lykaji bez svých kouzel neměla zkrátka žádnou šanci.

„Pusť mě!” mumlala, zatímco svými rty stále pohlcoval ty její a chvíli, kdy promluvila, využil k tomu, aby jí jazykem pronikl do úst. Teprve až v okamžiku, kdy se přestala bránit a nechala zcela volný průběh jeho vášni, jí ještě jednou přejel po spodním rtu a odtáhl se. Talisa se zhluboka nadechla a začala si uvědomovat jeho chybějící náruč. Toto uvědomění v ní vyvolalo novou várku naděje, že třeba ještě není tak pozdě a ona bude moci uprchnout. Koneckonců, měla v rukávu obrovský triumf. Věděla, kde se nachází žena samotného lykajského krále. „Kudy teď, Lykaji?” ptala se Gavana.

„Do mého hradu je to už necelých třicet minut cesty,” odpověděl.

„Já ale nechci jít do tvého hradu, chci se co nejdřív dostat z tohoto pomateného království!” rozčilovala se a zírala na všechny Lykajské muže seskupené vedle svého krále a sledující ji, jako by snad byla nějakou novou atrakcí.

„Situace se změnila, Čarodějko, budu tvým ochráncem, jak jsem slíbil, ale nastaly komplikace, které nelze přehlížet, musím vymyslet,

co dál. Do té doby s tebou bude zacházeno jako s mým drahým hostem,” pravil Gavan a při tom se zadíval do Cabalova obličej.

„To... ne! Já chci okamžitě k portálu, rozumíš, Lykaji! Nepůjdu do tvého království!” ječela, jakmile se začali všichni muži smát a vyměňovat s Cabalem pohledy typu: Opravdu bys jí měl v nejbližší době zkrotit a ukázat, kdo tu velí.

Talise nepatrně škublo v oku. Tohle všechno pro ni bylo poslední kapkou, v rychlosti se otočila a rozeběhla se po cestě, kterou sem společně s tím proradným lykajským králem přišla.

Toho Lykaje jí seslalo snad samo peklo! Proč ho jen ve své Sféře nezabila, když měla příležitost? Ptala se sama sebe a skoro ani nevnímala stromy, kolem kterých momentálně probíhala. Zato ale naprosto přesně vnímala chechot Lykajů, nesoucí se k jejím uším s intenzitou cikád, probodávající její ušní bubínky jako ostré dýky.

„Kampak ses tak rychle rozeběhla?” ozval se před ní Cabalův hrubý hlas. Talisa leknutím div nenadskočila a urychleně couvla za sebe. „Vždyť jsme si nestihli ani pořádně promluvit,” posmíval se jí nadále ten lykajský pes, zatímco si z obličej ležérním pohybem ruky odkryl pramínek kaštanově hnědých vlasů, padající mu do očí. Po tom skoku, který předvedl, se nebylo čemu divit.

„Já si s tebou nechci povídat, ale vrátit se do své Sféry!”

Ve které bych ti spolehlivě dokázala odčarovat vnitřnosti a nutit tě koukat, jak je požírají vlci! Dodala už jen v duchu.

„A nebyla by to škoda? Ještě jsme se nestačili ani pořádně poznat,” říkal mezitím, co se k ní stále víc a víc přibližoval.

„Já ale nestojím o to, abych tě poznala,” snažila se jeho přibližující kroky vykompenzovat ustupováním.

„Ale já ano, má sladká,” zapředl, a než se Talisa nadála, už ji držel v náručí a tiskl ke stromu kousek od nich. „Ale ještě víc stojím o to, abych viděl, co máš pod těmi roztomilými šaty, ale to až později, nechci jen nějakou rychlou akci pod stromem, má sladká, mám v plánu si tě pořádně vychutnat,” předl jí do ucha a dlaněmi sevřel její pevný zadek. „Vychutnat si tě úplně celičkou, od tvých krásně tvarovaných nohou přes tvůj dokonalý zadeček, co bude úžasně pasovat do mého klína, až si tě budu brát zezadu, po tvoje ploché břicho, prsa, která mě

doslova prosí o to, abych je sál a kousal celou noc, až k tvé puse, se kterou mám taky velké plány, má sladká,” nepřestával jí mnout půlky.

„Tyhle perverzní věci si laskavě nech pro ženu tvého druhu, Lykaji,” pravila zhrublým hlasem, a i přesto, že jeho lidem opovrhovala, měla co dělat, aby si všechny ty zvířecí praktiky, co jeho lid uctíval a on jí tak barvitě naznačil, nezačala vybavovat před očima.

„Perverzní věci, má sladká?” smál se. „Tak to si počkej, až budeš v mé posteli, to teprve budeš moc vyprávět něco o perverznosti,” nepřestával se bavit jejím výrokem.

„Už toho mám, sakra, dost, Lykaji! Okamžitě mě pusť! Chci se navrátit zpět do své Sféry!” Nebo říše lidí, kde bys mě už nikdy nenašel a tudíž mě nemohl připravit o mou svobodu!

On ale namísto toho, aby ji pustil, udělal něco, co by od něj Talisa opravdu nečekala, a to, že od tohoto Lykaje, kterého znala teprve pár minut, čekala úplně všechno!

„Co to děláš!” křičela, jen co si ji přehodil přes rameno a i přes všechno to bušení do jeho zad ji se smíchem odnášel k té tlupě, čekající stále na tom samém místě, kde je zanechal.

Však počkej, Lykaji, za tuhle potupu se ti ještě bohatě pomstím! Vyrojila se jí v hlavě myšlenka a zároveň přísaha.

4. kapitola

Hotel U Divokejš Koček

Pozdní odpoledne

„Škoda, že jsi nesouhlasila a nešla s námi do té trojky, mohla být zábava,” Adamaris si jen hlasitě povzdechla a přestala s vytřukáváním písmeňek na svém notebooku.

„Už několikrát jsem ti řekla, že trojka není nic pro mě,” promluvila už ne s takovou trpělivostí.

„Jo, já vím, nerada se dělíš,” zamručela Jeudonee a začala si lakovat nehty na nohou. Adamaris se tedy vrátila zpět ke svému notebooku. „Něco nového?” ptala se Jeudonee.

„Pár e-mailů od Upírů a jeden od Démona,” odpověděla Adamaris a stále brouzdala emailovou schránkou.

„Démona?” zarážela se Jeudonee. „Co by od nás zrovna Démon potřeboval?” nechápala, a proto Adamaris rozklikla daný e-mail psaný samozřejmě démonštinou.

„Mé jméno je Karik Otoahhastis,” začala automaticky překládat do angličtiny, „dostal jsem na Vás kontakt od mého velmi dobrého přítele, Siwila Shaquanna. Před dvanácti lety jste mu pomohly najít jeho dceru, kterou unesli Kyklopové do Říše Zapomenutých. Jelikož byla Vaše mise úspěšná a dcera mého přítele v pořádku navracená do jeho rukou, obracím se na Vás taktéž s prosbou o pomoc.

Prosbou o pomoc? Démon a chce od nich pomoc? To si snad zarámuji a pověším nad postel, pomyslela si s úšklebkem. Démoni nebyli jejich častými klienty, na to byli až moc hrdí.

Jde o starověkou dýku, odcizenou z mého vlastnictví. Dýka Vasinteritus je velmi mocný artefakt s neuvěřitelnou mocí a silou, co se v rukou osoby se špatnými úmysly může proměnit na zbraň hromadného ničení. Mám určité podezření, že ji ukradli Upíři, kteří v poslední době usilují o získání nadvlády nad Zemí démonů. Legenda, která je s touto dýkou spjatá, praví, že kdyby ji nesmrtelná osoba donesla do svatyně Tří Chrámů, ležící v Horách zapomnění, získala by takovou moc, že by byla doslova schopna posouvat územími. Démoni dýku

hlídali už po staletí a dohlíželi na to, aby se jí nikdo z nesmrtelníků nezmocnil. Vědělo o ní jen pár nesmrtelných, mezi nimiž byl i Devries Skanawati, Upír, o kterém se právem domnívám, že dýku odcizil a v nynější době je už na cestě do svatyně Tří Chrámu. Kdyby se Devriesovi snad opravdu podařilo dýku Vasinteritus ovládnout, nastal by totální chaos, jenž by mohl mít za následek jak zničení Narindy, tak světa smrtelných. To je ten hlavní důvod, proč Vás pokorně prosím o pomoc, najděte dýku Vasinteritus dřív než Skanawati a překazte jeho plány. Závísí na tom životy nás všech.

S upřímnou prosbou a vírou, že budete úspěšní,
Karik Otoahhastis.“

„Tak, co si o tom myslíš?“ zahleděla se na Jeudoneenino obočí, krčící se do zamyšleného oblouku.

„Proč tu dýku někdo vyráběl, když je tak mocná,“ nechápavě pokrčila rameny.

„Tak to nevím, ale znáš to, svět Narinda je jednou velkou originalitou, která musí mít i nějaký ten čudlák autodestrukce,“ strčila si do pusy lízátko, „co myslíš, měly bychom to vzít?“ zajímala se Adamaris.

„Kolik nám za to dají?“ byla jediná věc poutající Jeudoneenin zájem. Adamaris se uchechtla a popojela v e-mailu níž.

„Echem... echem...“ rozkuckala se.

„Ty budeš snad první a zároveň jediná bytost, které se podaří udusit lízátkem! A to jsi, prosím pěkně, nesmrtelná!“ Smála se Jeudonee Adamarisiným snahám vylovit si tu růžovou věc z krku.

„Deset milionů dolarů,“ promluvila Adamaris bez toho, aby reagovala na Jeudoneeninu ironickou poznámku.

„Cože?!“ ptala se jí zaskočeně.

„Ano, slyšíš správně, deset milionů dolarů,“ zopakovala tentokrát s větší zřeteli na každém kladeném písmenku.

„Tak proč tomu milému démonkovi nenapišeš, co chce slyšet? Já jdu sbalit věci,“ vyhrkla okamžitě a už se zvedala ze sedačky.

„Vždyť máme ještě dva dny dovolenou!“ protestovala a následovala Jeudonee do pokoje.

„To sice máme, zlato, ale až se nám podaří najít tu dýku a demo-

ník nakešuje to, co slíbil, budeme moct mít dovolenou i rok bez toho, aby to naše konta třeba i jen lehce poznala, a navíc, Adi..." vážně se na ni zahleděla, "...to obrázení mužskejch můžeme provozovat jak tady, tak v Pensylvánii."

"Ty jsi tak krutá," pravila naoko smutně Adamaris a pomalým krokem se vydala do svého pokoje.

"Ne, zlato, já nejsem krutá, jsem jen žoldák, kterej bere tu nejvyšší nabídku. A přestaň se laskavě tvářit tak, jako bych si z tvé hlavy chtěla udělat doplněk nad krb, a radši napiš Terrimu a Aaranovi, že máme nověj kšeft," nařídila jí.

Adamaris rukou automaticky sáhla po svém mobilu, vytukala krátkou SMS, ve které Aaranovi a Terrimu vysvětlila, co je ve věci, a doporučila jim, aby zvedli ty své roztomilé zadky a fofrem se dopravili do Pensylvánie, kde byla jejich něco jako základna, jinak naserou jednu peněz chtivou Sirénu, které se už v očích odrážel lesk bankovek, a jednoho Nearativa, jež by pak musel snášet špatnou náladu právě té Sirény.

Tohle byl zkrátka život profesionálního žoldáka, a přesně tím taky Adamaris byla, byla žoldákem, kterej bral vždycky tu, jak už Jedonee poznamenala, nejvyšší nabídku.

Jestli ji její práce bavila? Jo, zatraceně bavila! Svou práci zbožňovala! To nebezpečí a ustavičné hlídání si zad jí vycvičilo v otázce přežití. Právě v té otázce, které si vážila ze všeho nejvíc.

Jako žoldák procestovala už několikrát celý svět a společně s Jedonee, Aaranem a Terrianem v tom byla zatraceně dobrá, proto si je taky najímali různí členové Narindy, aby jim buď něco našli, dopravili a někdy i vyřešili. Tím vyřešili, většinou mysleli, aby se něčeho nebo někoho navždy zbavili.

Adamaris se vlastně nikdy netajila tím, že už několikrát někoho zabila, brala to tak, že tohle byla zkrátka její práce, a když jí za to někdo dobře zaplatil? Proč ne. Byla to práce, díky které si mohla dopřát luxusu, ve kterém žila. Luxusu, který si hrdě užívala.

To, že měli luxus a mohli si dovolit to, o čem ostatní členové jak světa Narinda, tak lidského jen snili, stále ale ještě neznamenal, že by byli ve společnosti dalších nesmrtelníků obzvlášť oblíbení. Právě